คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2577/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 471/2549

วันที่ 3 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทมีใจความว่า เมื่อวันที่1 พฤษภาคม 2546 เวลาประมาณ 14.00 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กบล-380 พิจิตร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ไปตามถนนซอยหลังโรงเรียนอำนวยวิทย์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จากด้านถนนเพชรหึงส์ มุ่งหน้าไปทางที่ว่าการอำเภอ ได้มีนาง ก. ซึ่งขับรถยนต์กระบะ หมายเลขทะเบียน 3ป-2008 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนเพชรหึงส์มุ่งหน้าไปทางโรงเรียนอนุบาลอำนวยวิทย์ ได้ขับรถด้วยความประมาท เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ซึ่งนาย ส. ขับตามหลังมา ทำให้นาย ส. ได้รับบาดเจ็บ ต่อมานาย ส. ได้มอบอำนาจให้โรงพยาบาลพิจิตรมาเรียกร้องขอค่ารักษาพยาบาลจากผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายรักษาพยาบาลนาย ส.10,912 บาท ให้แก่โรงพยาบาลพิจิตรไปเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2546 ได้ทวงถามคู่กรณีให้ชดใช้ให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 10,912 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณีได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้ประสบภัยไปเต็มตามความคุ้มครองแล้ว เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลไปจนเป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาทสิ้นสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีแล้วหรือไม่ ซึ่งคู่กรณีมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย จ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2546 นาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนซอยหลังโรงเรียนอำนวยวิทย์ จากด้านถนนเพชรหึงส์ มุ่งหน้าไปทางที่ว่าการอำเภอพระประแดง ได้มีนาง ก. ซึ่งขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปข้างหน้าได้เลี้ยวรถโดยไม่ให้สัญญาณ เป็นเหตุ

ให้รถจักรยานยนต์ของนาย ส. ชนรถยนต์นาง ก. นาย ส. ได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลบางปะกอก 1 วัน วันรุ่งขึ้นก็ไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลพิจิตร ตั้งแต่วันที่ 2 ถึงวันที่ 24 พฤษภาคม 2546 ครั้นวันที่ 28 พฤษภาคม 2546 โรงพยาบาลบางปะกอกซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนาย ส. ได้มายื่นคำร้องขอรับค่ารักษาพยาบาล นาย ส. 4,088 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ส.1 แล้วผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ให้ คู่กรณีชดใช้ให้ 4,088 บาท เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2547 ต่อมาเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2546 ผู้อำนวยการโรงพยาบาลพิจิตร ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนาย ส. ได้ยื่นคำร้องขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลนาย ส. ต่อผู้เสนอข้อพิพาท 10,912 บาท ดังเอกสารหมาย ส.4 และ ส.5 ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่า ค่ารักษาพยาบาลที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้แก่โรงพยาบาลบางปะกอกไปแล้วนั้นเมื่อรวมกับที่โรงพยาบาลพิจิตรขอมาไม่เกินจำนวนเงินค่าเสียหายเบื้องต้น 15,000 บาท จึงจ่ายให้โรงพยาบาลพิจิตรไปเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2546 ดังเอกสารหมาย ส.6 และ ส.7 เมื่อจ่ายเงินไปแล้วผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นให้อีก 10,912 บาท คู่กรณีปฏิเสธที่จะชดใช้ให้โดยอ้างว่า คู่กรณีได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลนาย ส. ไปเต็มจำนวนเงินในกรมธรรม์แล้ว แต่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่า คู่กรณีได้จ่ายไปโดยไม่ได้สอบถามผู้เสนอข้อพิพาทเสียก่อน คู่กรณีจะต้องรับผิดชอบต่อการที่เกิดการจ่ายเงินซ้ำซ้อนเอง

ฝ่ายคู่กรณีมีนาง ด. ผู้รับมอบอำนาจ เป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2546 คู่กรณีได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลนาย ส. ผู้ประสบภัยรายนี้ไป 12,500 บาท ดังสำเนาใบสั่งจ่ายหมาย ค.2 และเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2546 ได้จ่ายให้แก่โรงพยาบาลพิจิตรอีก 32,043 บาท ดังสำเนาใบสั่งจ่ายหมาย ค.3 ต่อมาเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2547 คู่กรณีได้ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไปอีก 4,088 บาท ดังสำเนาใบสั่งจ่ายหมาย ค.1 รวมเงินที่คู่กรณีจ่ายไปทั้งสิ้น 48,631 บาท ค่ารักษาพยาบาลนาย ส. อีก 10,912 บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องจากคู่กรณีนี้โรงพยาบาลพิจิตรได้ยื่นคำร้องขอรับเงินจากผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2546 ดังเอกสารหมาย ส.4 เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินจำนวนนี้ไปแล้วก็ไม่ได้เรียกร้องเอาแก่คู่กรณี โดยเร็วพอสมควร เพิ่งมาเรียกร้องในปี 2548 เมื่อใกล้จะเกิดข้อพิพาทนี้แล้ว คู่กรณีจึงบไม่น่าจะต้องชดใช้เงินจำนวนนี้ให้

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า เมื่อคู่กรณีจะจ่ายค่ารักษาพยาบาบจำนวนเงิน 12,500 บาท และ 32,043 บาท นั้น ไม่ปรากฏว่า คู่กรณีได้สอบถามผู้เสนอข้อพิพาทผู้มีหน้าที่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 24 วรรคหนึ่งเสียก่อน คู่กรณีจึงต้องรับผิดชอบเมื่อเกิดกรณีจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นซ้ำซ้อนกันขึ้น ส่วนการที่ผู้เสนอขเอพิพาทมิได้เรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นอีก 10,912 บาท โดยเร็วหลังจากที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินให้แก่โรงพยาบาลพิจิตรไปนั้น แจะเป็นที่น่าตำหนิ แต่ก็ไม่ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทสิ้นสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีในเมื่อยังไม่พ้นกำหนดอายุความ คู่กรณีจึงยังต้องชดใช้ค่าเสียหายจำนวนนี้ให้ผู้เสนอข้อพิพาทอยู่

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 10,912 บาท (หนึ่งหมื่นเก้าร้อยสิบสองบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2546 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่ง

เดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้ ส่วนค่าธรรมเนียมนั้นได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรจึงให้เป็นพับไป

ลงชื่อ.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3620/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 655/2549

วันที่ 17 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่าเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2546 นาย อ. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน บจ-4640 กาฬสินธุ์ ซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปตามถนนสายสมเด็จมุกดาหาร มุ่งหน้าไปทางอำเภอสมเด็จ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุได้ขับแซงรถบรรทุกไม้ยูคาลิปตัสไปทางขวา ขณะนั้นนาย น. ได้ขับรถจักรยานยนต์ทะเบียนป้ายแดงซึ่งต่อมาได้รับหมายเลขทะเบียน กนท-62 กาฬสินธุ์ คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถออกจากร้านอาหาริมทางด้านซ้ายผ่านหน้ารถบรรทุกไม้ยูคาลิปตัสเข้ามาใสช่องเดินรถด้านขวา รถคันที่นาย อ. ขับได้เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทด้วยความประมาท ทำให้นาย น. ผู้ขับขี่ได้รับบาดเจ็บและต่อมาได้เสียชีวิต พนักงานสอบสวนเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของนาย อ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณี นาย อ. ยอมรับสารภาพ ก่อนเสียชีวิตนาย น. ได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ได้ร้องขอรับค่ารักษาพยาบาลจากผู้เสนอข้อพิพาท ๆ จ่ายให้ 15,000 บาท เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2546 แล้วทายาทของนาย น. ได้ร้องขอรับค่าปลงศพนาย น. จากผู้เสนอข้อพิพาทๆ จ่ายให้ 15,000 บาท เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2546 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี ได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. ในเวลาเกิดเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันที่ถูกชนหรือไม่
2. คู่กรณีได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ทายาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจนเป็นเหตุให้สิทธิไล่เบี้ยของผู้เสนอข้อพิพาทระงับสิ้นไปแล้วหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบตามประเด็นที่ 1 ส่วนประเด็นที่ 2 หน้าที่นำสืบตกแก่คู่กรณี

ในชั้นพิจารณา คู่กรณียอมสละข้อต่อสู้ตามประเด็นที่ 1 เสีย แล้วนำสืบตามประเด็นที่ 2 โดยมีนางสาว ก. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า เกิดเหตุเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2546 นาย น. ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตในเวลาต่อมา ครั้นเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2546 ได้มีการเจรจาเรื่องค่าเสียหายกันที่ สภงอ.กุฉินารายณ์ ระหว่างนาง ก. ภริยาของนาย น. ผู้ประสบภัย กับนาย ส. ตัวแทนของนาย ช. ผู้เอาประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บจ-4640 กาฬสินธุ์ ไว้กับบริษัทคู่กรณี นาง ก. เรียกร้องให้ชดใช้ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์และค่าปลงศพนาย น. รวม 110,000 บาท นาย ส. ตกลงยินยอมและได้จ่ายเงิน 110,000 บาท ให้แก่นาง ก. ในวันนั้นเอง ดังบันทึกตกลงชดใช้ค่าเสียหายฯ ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2546 หมาย ค.1 ซึ่งพนักงานสอบสวนเป็นผู้ทำบันทึก การจ่ายเงินดังกล่าวได้กระทำไปก่อนการจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท นาย ช. ทราบอยู่ว่ากรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองความเสียหายในกรณีเสียชีวิต 80,000 บาท ดังนั้นที่นาย ส. จ่ายเงินให้นาง ก. ไป 110,000 บาท นั้นจึงเป็นค่าปลงศพ 80,000 บาท กับค่าซ่อมรถจัดรยานยนต์ 30,000 บาท ต่อมาเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2547 นาง ก. ได้ทำบันทึกตามเอกสารหมาย ค.2 ไว้ว่า นาง ก. ภริยานาย น. ผู้ตาย ขอยืนยันว่าไม่เคยติดต่อขอเบิกค่าปลงศพตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากบริษัทผู้เสนอข้อพิพาท แต่ได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนและค่าปลงศพนาย ช. 110,000 บาท ขอมอบอำนาจให้นาย ช. เป็นผู้ดำเนินการในการตั้งเบิกจากบริษัทประกันภัยต่อไป ต่อมาเมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2547 นาย ช. ได้มายื่นคำร้องขอรับเงินจากคู่กรณี คู่กรณีได้จ่ายค่าปลงศพนาย น. ให้นาย ช. ไป 80,000 บาท เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2547 ดังเอกสารหมาย ค.3 ทั้งนี้เพราะถือว่าการที่นาย ช. ได้จ่ายเงินให้นาง ก. ไปเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2546 นั้นเป็นการจ่ายแทนบริษัทคู่กรณีไปก่อน

ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอ้างส่งเอกสารหมาย ส.1 และหมาย ส.2 เป็นพยานว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลนาย น. 15,000 บาท ให้แก่โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2546 และจ่ายค่าปลงศพนาย น. ให้แก่นาง ก. 15,000 บาท เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2546 คู่กรณีตรวจดูเอกสารดังกล่าวแล้วยอมรับ

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่านาย น. เป็นผู้ประสบภัยซึ่งอยู่ในรถคันที่เอาประกันภัยไว้กับบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีหน้าที่ตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2545 มาตรา 24 วรรคหนึ่ง ในอันที่จะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นแก่ผู้ประสบภัย เมื่อคู่กรณีมีความประสงค์จะจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นก็ต้องสอบถามผู้เสนอข้อพิพาทเสียก่อนว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไปแล้วหรือไม่เพื่อป้องกันการจ่ายซ้ำซ้อน เมื่อไม่ปรากฏว่าคู่กรณีได้สอบถามเสียก่อนเป็นเหตุให้เกิดการจ่ายซ้ำซ้อน คู่กรณีก็ต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบเอง สิทธิไล่เบี้ยของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ระงับสิ้นไป

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 23 กันยายน

2546 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้ โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3638/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 718/2549

วันที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ต-5168 พิจิตร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะคันหมายเลขทะเบียน ป-4091 พิษณุโลก เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2547 เวลา 19.05 นาฬิกา นาย ล. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนสากเหล็ก-เนินมะปราง ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้มีรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยขับโดยประมาทมาเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหาย และทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาล ต่อมาได้ถึงแก่ความตาย หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า นาย พ.ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีประมาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนตายกับค่าปลงศพรวมเป็นเงิน 43,129 บาท ดังรายละเอียดตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 46,364 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านและแก้ไขคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาททราบอยู่ก่อนว่าคู่กรณีได้ชดใช้ค่าเสียหายเต็มวงเงินคุ้มครองตามกรมธรรม์ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณีอีกได้

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คู่กรณีต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ผู้เสนอข้อพะพาทมีนาย ภ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้รถฝ่ายคู่กรณีได้ชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท เป็นเหตุให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาตัวที่

โรงพยาบาลเป็นเงิน 8,129 บาท ต่อมาได้ถึงแก่ความตาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาบตามจำนวนดังกล่าวให้โรงพยาบาบเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 และยังได้จ่ายค่าปลงศพให้ทายาทของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 35,000 บาท ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ฉบับใหม่เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 ส่วนคู่กรณีได้จ่ายเงินของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 โดยก่อนจ่ายจะต้องสอบถามมายังผู้เสนอข้อพิพาทก่อนเพื่อผู้เสนอข้อพิพาทจะได้ไม่ต้องจ่าย ทั้งนี้จะได้ไม่มีการจ่ายซ้ำซ้อนกัน แต่คู่กรณีไม่มีหนังสือสอบถามมายังผู้เสนอข้อพิพาท และเรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายก่อนคู่กรณีโดยคู่กรณีได้จ่ายเงินก่อนมีคำพิพากษาว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาทด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินค่ารักษาพยาบาบและค่าปลงศพรวมเป็นเงินทั้งหมด 43,129 บาท จากผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยได้

คู่กรณีมีนางสาว ส. ผู้รับมอบอำนาจแถลงว่า คู่กรณีได้จ่ายเงินตามความรับผิดตามกรมธรรม์ เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2547 ตามเอกสาร ค.1 แล้วไม่ติดใจสืบต่อแป

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงจากทางนำสืบที่รับกันฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า เกิดเหตุครั้งนี้รถฝ่ายคู่กรณีได้ชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารับรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลพิจิตรเป็นเงิน 8,129 บาท และได้ถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา โรงพยาบาลได้ขอรับเงินตามจำนวนดังกล่าวต่อผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินส่วนนี้ให้โรงพยาบาล เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2547 รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 1 และที่ 5 ตามลำดับ หลังจากถึงแก่ความตายทายาทของผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทขอรับเงินส่วนนี้ให้ทายาทผู้ตายเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2547 ตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 11 ส่วนคู่กรณีได้มีบันทึกตกลงชดใช้ค่าเสียหายระหว่างทายาทผู้ตายกับผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีตามเอกสาร ค.1 เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2547 โดยบันทึกมีสาระสำคัญว่าผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณียอมชดใช้เงิน 110,000 บาท แก่ทายาทของผู้ตายในวันทำบันทึก ส่วนเงินที่จะรับตาม พ.ร.บ. ให้นาย พ.ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีไปขอรับจากคู่กรณี สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่าคู่กรณีต้องรับผิดชดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น เห็นว่าจากข้อเท็จจริงที่ได้ความข้างต้นเมื่อผู้ได้รับบาดเจ็บและตายครั้งนี้เป็นผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท การที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนตายจำนวน 8,129 บาท ก็ดีหรือค่าปลงศพเมื่อถึงแก่ความตายจำนวน 35,000 บาท ก็ดีโดยขณะที่จ่ายผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่รู้ว่าฝ่ายใดผิด จึงเป็นการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นของผู้ประสบภัยซึ่งอยู่ในรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 24 ต่อมาภายหลังเมื่อมีการฟ้องผู้ขับฝ่ายคู่กรณีและศาลพิพากษาว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาท การที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินดังกล่าวรวมเป็นเงินทั้งหมด 43,129 บาทไปแล้ว ย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินส่วนนี้คืนจากคู่กรณีในฐานะปู้รับประกันภัยรถคันก่อเหตุที่เป็นฝ่ายผิดได้ เมื่อคู่กรณีจะจ่ายเงินส่วนนี้ไปก่อนจะรู้ว่าเป็นฝ่ายผิดจึงควรตรวจสอบไปยังผู้เสนอข้อพิพาทว่าได้จ่ายแล้วหรือไม่เพื่อป้องกันการจ่ายซ้ำซ้อนกัน แต่เมื่อปรากฏว่าคู่กรณีไม่ตรวจสอบไปยังผู้เสนอข้อพิพาท แม้คู่กรณีจะได้จ่ายเงินเต็มจำนวนตามกรมธรรม์หรือไม่ และจะจ่ายก่อนหรือหลังผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายหรือไม่ คู่กรณีไม่อาจอ้างเหตุที่จ่ายไปแล้วมาใช้ยันผู้เสนอข้อพิพาทที่ได้จ่ายตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นได้ ดังนั้นคู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินจำนวนตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ชำระเงินจำนวน 46,364 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้น 43,129 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2907/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 801/2549

วันที่ 28 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ขคร-743 ราชบุรี คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บด-6119 นครปฐม เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2546 เวลา 20.30 นาฬิกา ผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้ขับไปตามถนนราชบุรี-จอมบึง โดยมีผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายไปด้วย ได้เลี้ยวขวากะทันหันกระชั้นชิดตัดหน้ารถจักรยานยนต์อีกคันหนึ่งซึ่งไม่มีแผ่นป้ายทะเบียนซึ่งมีผู้ขับและผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายมาด้วย เป็นเหตุให้รถจักรยานยนต์ทั้ง 2 คันชนกัน รถล้มลงทำให้รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ลื่นไถลไปฝั่งตรงกันข้ามกับถนนซึ่งเป็นช่องทางเดินรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้แล่นสวนทาง ขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ประมาท ไม่ระมัดระวังว่าข้างหน้ามีเหตุเกิดขึ้น ไม่ชะลอความเร็วลง เนื่องจากเป็นย่านชุมชนและไม่หลีกเลี่ยงรถจักรยานยนต์คันที่เสียหลักล้มขวางถนนอยู่ เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ทำให้ผู้โดยสารรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับอันตรายสาหัส ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้โดยสารที่นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อันเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปแล้วจำนวน 15,000 บาท และได้จ่ายเงินค่าทุพพลภาพไปอีกเป็นเงินจำนวน 15,000 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 30,000 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุเกิดชนกันเป็นเพราะความประมาทของผู้ขับรถทั้ง 2 ฝ่าย คู่กรณีไม่สามารถที่ไล่เบี้ยเอาจากผู้เสนอข้อพิพาทได้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องคู่กรณีประมาทหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีได้หรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2546 เวลา 20.30 นาฬิกา ผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปเฉี่ยวชนกันกับรถจักรยานยนต์คันซึ่งไม่ได้ติดหมายเลขทะเบียนรถไว้ซึ่งมีนาง ม. เป็นผู้ขับ เมื่อเฉี่ยวชนกันแล้วทำให้รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เสียหลักลื่นไถลเข้าไปในช่องทางเดินรถที่สวนทางกัน ในขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถสวนทางไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ไม่ชะลอความเร็วของรถลงซึ่งเป็นย่านชุมชน ถ้าได้ชะลอความเร็วจะเห็นผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ และถ้าแลเห็นรถจักรยานยนต์ล้มขวางทางอยู่ก็จะหยุดรถได้ทัน การที่ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ปราศจากความระมัดระวังเป็นเหตุให้ชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เสียหายผู้ขับรถและผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายได้รับอันตรายแก่กายถึงสาหัส ได้แจ้งความไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจตามเอกสารหมาย ส.3 ศาลแขวงราชบุรีมีคำพิพากษาให้ลงโทษผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ในความผิดฐานประมาทตามเอกสารหมาย ส.4 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บทั้ง 2 คนแล้วตามเอกสารหมาย ส.5 ถึง ส.8

คู่กรณีนำสืบว่าเหตุเกิดขึ้นเพราะรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้เฉี่ยวชนกันกับรถจักรยานยนต์อีกคันหนึ่งเสียหลักล้มลื่นไถลเข้าไปในช่องทางเดินรถตรงกันข้าม ในขณะรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยแล่นสวนทางมา การลื่นไหลล้ำเข้าไปในช่องทางเดินรถผ่านกึ่งกลางถนนเข้าไปประมาณ 1.60 เซนติเมตร เป็นการล้ำเข้าไปเล็กน้อยตามที่ระบุไว้ในเอกสารหมาย ส.3 การที่รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ล้ำเข้าไปในช่องทางเดินรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้จึงเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นโดยไม่สามารถที่จะหยุดรถได้ทัน เหตุเกิดเวลากลางคืนมืดไม่มีแสงสว่าง คู่กรณีได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บในรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปแล้วจำนวน 80,000 บาท ตามเอกสารหมาย ค.1 ก่อนชำระเงินได้แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทราบแล้วตามเอกสารหมาย ค.2 สำหรับผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้คู่กรณียังไม่ได้จ่ายเงิน คู่กรณีจะรับผิดเพียงจำนวน 15,000 บาท ตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเท่านั้น

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่องคู่กรณีประมาทหรือไม่นั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยมีคำพิพากษาศาลแขวงราชบุรี ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2313/2546 คดีระหว่างพนักงานอัยการประจำศาลขวางราชบุรี โจทก์ นาย ม. จำเลย พิพากษาว่าจำเลยมีคำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.4 คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ในข้อนี้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับเข้าไปในช่องทางเดินรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้กระทันหันจึงชนกันขึ้น เหตุเกิดขึ้นเป็นเพราะอุบัติเหตุซึ่งใครก็ไม่สามารถที่จะหยุดรถได้ทัน และเหตุเกิดเวลากลางคืนมืดไม่มีแสงสว่างพอ เห็นว่าคดีอาญาของศาลแขวงราชบุรีตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างนั้นโจทก์ฟ้องจำเลยให้การรับสารภาพข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามคำฟ้องของโจทก์ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำเลย ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีว่าเป็นอุบัติเหตุนั้นจึงฟังไม่ขึ้น เชื่อว่าเหตุเกิดขึ้นเป็นเพราะความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ สำหรับประเด็นข้อพิพาทเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีได้

หรือไม่นั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าผู้ขับรถจักรยานยนต์และผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล ทางโรงพยาบาลได้เรียกเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลไปจากผู้เสนอข้อพิพาทแล้วรายละ 15,000 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 30,000 บาท อันเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ในข้อนี้คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ว่าคู่กรณีได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บซึ่งโดยสารนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปแล้วจำนวน 80,000 บาท ปรากฏตามเอกสารหมาย ค.1 ก่อนชำระเงินจำนวนดังกล่าวนี้ได้แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบแล้วตามเอกสารหมาย ค.2 คู่กรณียอมรับว่าสำหรับผู้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้คู่กรณียังไม่ได้จ่ายเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 15,000 บาท คู่กรณีเต็มใจที่จะชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีในเรื่องชำระเงินค่ารักษาพยาบาบให้แก่ผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จำนวน 80,000 บาท ตามเอกสารหมาย ค.1 คู่กรณีอ้างว่าก่อนจะชำระเงินจำนวนดังกล่าวได้แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทราบแล้วตามเอกสารหมาย ค.2 เห็นว่าในเรื่องเอกสารหมาย ค.2 นี้ คู่กรณีหาได้ถามค้านผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้อธิบายถึงเอกสารหมาย ค.2 นี้ เสียก่อนที่คู่กรณีจะนำสืบเอกสารหมาย ค.2 นี้เข้ามา ได้ความจากคู่กรณีว่าแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบก่อนโดยส่งเอกสารหมาย ค.2 นี้ ไปยังผู้เสนอข้อพิพาททางโทรสาร ข้ออ้างดังกล่าวของคู่กรณีมีน้ำหนักน้อยไม่น่าเชื่อ ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินแก่ผู้โดยสารที่นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้โดยยังมิได้แจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รู้ เป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่าเสียหายเบื้องต้น จำนวน 15,000 บาท แก่ผู้บาดเจ็บซึ่งเป็นผู้โดยสารนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวไปย่อมมีสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดได้ตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 33,563 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวน 30,000 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาทกับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6403/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 1971/2549

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด(มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทและแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2546 นาย พ. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ขกน-849 ลำปาง ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปถึงบริเวณแยกถนนสุเรนทร์ตัดกับถนนมนตรี ได้มีนาย ส. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 74-9593 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ได้ขับด้วยความประมาทโดยขับด้วยความเร็วสูงและฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจรพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายและนาย พ. ได้รับบาดเจ็บแล้วเสียชีวิตในเวลาต่อมา พนักงานสอบสวนสอบสวนแล้ว เห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลก่อนตายกับค่าปลงศพนาย พ.ไปรวม 30,000 บาท จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านและแก้ไขเพิ่มเติมคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. การร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทนั้นกระทำได้โดยชอบหรือไม่ ขาดอายุความแล้วหรือไม่

2. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิไล่เบี้ยให้คู่กรณีชดใช้ค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบตามประเด็นที่ 2 ส่วนประเด็นที่ 1 อาจวินิจฉัยได้โดยไม่ต้องสืบพยานกัน

ในทางพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ก. ผู้รับมอบอำนาจ เป็นพยานว่า เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 21.00 นาฬิกา นาย พ. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนสุเรนทร์ เมื่อไปถึงบริเวณแยกหน้าธนาคารชาติ สาขาลำปาง ได้มีนาย สค. ซึ่งขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อหมายเลขทะเบียน 74-9593 กรุงเทพมหานคร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ได้ขับฝ่าฝืนสัญญาณจราจรไฟสีแดงมาพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท เป็นเหตุให้นาย พ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเขลางค์นคร และต่อมาได้เสียชีวิต พนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองลำปางได้ไปตรวจที่เกิดเหตุแล้วบันทึกไว้ในรายงานประจำวันฯ หมาย ส.1 ครั้นวันที่ 22 ธันวาคม 2546 นาย ล. บิดาของนาย พ. ผู้ตาย นาย สช. ตัวแทนของบริษัทผู้เสนอข้อพิพาท และนาย สภ. ตัวแทนผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ได้ทำความตกลงกันเรื่องค่าเสียหายที่ สภ.อ.เมืองลำปาง ดังบันทึกการเจรจาตกลงค่าเสียหายหมาย ส. 2 ซึ่งในเอกสารนี้พนักงานสอบสวนได้บันทึกไว้ด้วยว่า เชื่อว่าเหตุเกิดจากความประมาทของนาย สค. นาย สค.หลบหนีไป ศาลจังหวัดลำปางได้ออกหมายจับดังเอกสารหมาย ส.3 จนบัดนี้ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดี วันที่ 22 ตุลาคม 2546 ซึ่งนาย พ. เสียชีวิตนั้น นาง ศท. มารดาของนาย พ. ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลนาย พ. ให้โรงพยาบาลไปแล้วได้นำใบเสร็จรับเงินมาขอรับเงินค่ารักษาพยาบาลก่อนเสียชีวิตและค่าปลงศพนาย พ. จากผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพให้รวม 30,000 บาท ดังเอกสารหมาย ส.4 เวลาที่จ่ายนั้นผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ทราบผลคดีจราจรว่าอุบัติเหตุรายนี้ใครเป็นฝ่ายผิด จึงจ่ายเงินให้ในฐานะที่นาย พ. เป็นผู้ขับขี่รถที่รับประกันภัยไว้ไปเป็นค่าเสียหายเบื้องต้น โดยจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เพียง 15,000 บาท กับค่าปลงศพอีก 15,000 บาท ดังใบอนุมัติจ่ายหมาย ส.5

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ชช. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิไล่เบี้ยให้คู่กรณีชดใช้ค่าปลงศพนาย พ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตามที่ได้จ่ายไป 15,000 บาท นั้นได้ เพราะไม่น่าเชื่อว่าได้จ่ายค่าปลงศพไปจริง คงมีสิทธิไล่เบี้ยให้คู่กรณีชดใช้ให้ได้แต่ค่ารักษาพยาบาล 15,000 บาทเท่านั้น

ได้พิเคราะห์แล้ว ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นที่ 1 นั้นเกิดแต่การที่ในคำเสนอข้อพิพาทบรรยายว่า คู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 74-9598 กรุงเทพมหานคร แล้วต่อมาได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมเป็นว่า คู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 74-9593 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีจึงยื่นคำร้องคัดค้านว่า คำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ รถยนต์คันพิพาทเป็นคนละคัน คนละหมายเลขทะเบียน คนละเจ้าของ คนละผู้เอาประกันภัยโดยสิ้นเชิง ทั้งขณะที่ยื่นขอแก้ก็ขาดอายุความ 2 ปีแล้ว ทำให้คู่กรณีเสียเปรียบในเชิงคดีและกลงต่อสู้ด้วย ข้อนี้เห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอแก้ไขหมายเลขชทะเบียนรถยนต์คันที่ชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนี้เป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อยเกี่ยวกับรายละเอียดของรถ ได้ยื่นไว้ก่อนที่คู่กรณีจะยื่นคำคัดค้าน ย่อมไม่ทำให้คู่กรณีเสียเปรียบหรือหลงต่อสู้ในข้อที่ผิด และการยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มาเติมนี้แม้จะได้กระทำเมื่อเกินกำหนด 2 ปีแล้ว นับ

แต่วันเกิดวินาศภัย แต่เมื่อเป็นเพียงแก้รายละเอียดของรถเท่านั้น จึงไม่ทำให้คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความไปได้

ส่วนในประเด็นที่ 2 ได้ความว่ารถยนต์หมายเลขทะเบียน 74-9593 กรุงเทพมหานคร คันที่ชนรถจักรยานยนต์คันที่นาย พ. เป็นผู้ขับขี่นั้น บริษัทคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยไว้ในภาคบังคับตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ แต่บริษัทผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันดังกล่าวไว้ด้วยในภาคสมัครใจในประเภท 3 จึงเกิดปัญหาขึ้นว่า ค่าเสียหายเบื้องต้น 30,000 บาท ที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้แก่นาง ศก. มารดาของนาย พ. ผู้ประสบภัยไปนั้นเป็นค่าปลงศพ 15,000 บาท รวมอยู่ด้วยดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างหรือไม่

ที่พยานของคู่กรณีว่าไม่เชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าปลงศพ 15,000 บาท ด้วยนั้น ได้อ้างว่า ถ้าจะจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่าปลงศพด้วยจะต้องจ่าย 35,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ข้อนี้เห็นได้ว่าพยานของคู่กรณี หมายถึง กฎกระทรวงกำหนดความเสียหายที่จะได้รับค่าเสียหายเบื้องต้น จำนวนเงินค่าเสียหายเบื้องต้นและการร้องขอรับและการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น ข้อ 3 (2) ซึ่งกำหนดจำนวนเงินไว้ 35,000 บาท สำหรับความเสียหายต่อชีวิต กฎกระทรวงฉบับนี้ให้ไว้ ณ วันที่ 11 มีนาคม 2547 โดยให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2546 เป็นต้นไป แต่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นสำเนาใบเสร็จรับเงินใช้ต่างหน้าตารางกรมธรรม์ประกันภัย พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามเอกสารหมาย ส.6 อันแสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถจักรยานยนต์เลขทะเบียน ขกน.849 นี้ เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2546 ดังนี้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นไปเป็นค่าปลงศพ 15,000 บาท จะถือว่าจ่ายไม่ครบตามอัตราในกฎกระทรวงจึงไม่น่าเชื่อว่าได้จ่ายเช่นนี้จริง หาได้ไม่

พยานคู่กรณีให้การว่า เมื่อนาง ศท. มารดาของนาย พ. มาขอรับเงินค่าเสียหาย จากบริษัทคู่กรณีในฐานะที่เป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่ผู้ขับขี่เป็นฝ่ายผิด เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้สอบถามแล้วว่าบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยรายนี้ไปอย่างใดบ้าง เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งว่าได้จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลก่อนเสียชีวิตไป 15,000 บาท ข้อนี้คู่กรณีไม่มีพยานหลักฐานอันใดมาแสดง เป็นการเลื่อนลอยอยู่

พยานของคู่กรณีอ้างว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันที่นาย สค. ขับในภาคสมัครใจ เมื่อเกิดเหตุแล้วได้มีการเจรจาตกลงค่าเสียหายกันดังเอกสารหมาย ค.1 ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับเอกสารหมาย ค.2 ตามเอกสารดังกล่าว ตัวแทนของบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไปแต่ค่ารักษาพยาบาบก่อนเสียชีวิตเท่านั้น ยังไม่ได้จ่ายค่าปลงศพนาย พ. ตามกรมะรรม์ประกันภัยตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประบภัยจากรถที่จะมีสิทธิมาไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี ข้อนี้ เห็นว่า บันทึกการเจรจาตกลงค่าเสียหายดังกล่าวนี้ได้กระทำกันที่ สภ.อ.เมืองลำปาง เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2546 โดยพนักงานสอบสวนเป็นพยานและเป็นผู้บันทึก ตัวแทนของบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทนี้ได้ทำความตกลงไปในฐานะที่บริษัทผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน 74-9593 กทม. ในประเภท 3 และพนักงานสอบสวนพิจารณาแล้วเชื่อว่าเหตุเกิดจากความประมาทของนาย สค. ผู้ขับขี่รถยนต์คันดังกล่าว ตัวแทนบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทได้ตกลงเสนอเงินช่วยเหลือค่าปลงศพนาย พ. 100,000 บาท ข้อตกลงนี้เพิ่งทำกันหลังจากวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นแก่มารดาของผู้ตายไปแล้ว

ประมาณ 2 เดือน จึงเป็นการจ่ายเงินตามกรมธรรม์ประกันภัยต่างฉบับกัน และไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าเงิน 15,000 บาท ที่ตัวแทนของผู้เสนอข้อพิพาทเสนอให้แก่บิดาของนาย พ. ตามบันทึกการเจรจาตกลงค่าเสียหายหมาย ส.2 หรือ ค.1

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าปลงศพให้แก่ทายาทของผู้เอาประกันภัยไปตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถด้วย จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีทั้งค่ารักษาพยาบาลก่อนตายและค่าปลงศพานาย พ.

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 22 ตุลาคม 2546 เป็นต้นไปจนกว่จะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 646/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2037/2549

วันที่ 18 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2549

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ล. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 14.00 นาฬิกา นาย พศ.ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กบบ-191 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนในซอยลาดพร้าว 101 เมื่อถึงที่เกิดเหตุบริเวณหน้าตลาดโพธิ์แก้ว ได้มีนาย พร. ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน พย-4369 กรุงเทพมหานคร ซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยแล่นสวนทางมาโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังใช้ความเร็วสูงเลี้ยวตัดหน้ารถนาย พศ.อย่างกะทันหันและกระชั้นชิดทำให้รถเกิดเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมเสียค่าใช้จ่ายไป 12,000 บาท จึงเข้ารับช่วงสิทธิทวงถามคู่กรณีให้ชดใช้คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 12,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 เมษายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณียอมรับผิดและได้จัดซ่อมรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยกับจ่ายเงินค่าซ่อมให้แก่นาย พศ. เรียบร้อยแล้ว คู่กรณีไม่ต้องรับผิด

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า คู่กรณีได้ชำระค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ให้แล้วหรือไม่

ทางพิจารณาคู่กรณีนำสืบว่า เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยโดยประมาทชนรถจักรยานยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 4 นาย พศ. เจ้าของรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยนำรถไปซ่อมตามใบเสนอราคาหมาย ค.2 แล้วมาตั้งเบิกจากคู่กรณี พนักงานคู่กรณีตรวจสอบและต่อรองค่าเสียหายเหลือ 80,000 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 นาย พศ. ยินยอมและรับเงินไปแล้วตามใบสำคัญ

จ่ายหมาย ค.5 และทำสัญญาประนีประนอมยอมความไว้หมาย ค.6 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2546 ส่วนเงินค่าซ่อม 12,000 บาท ได้นำมารวมเรียกจากคู่กรณีตามเอกสารหมาย ค.2 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2546 ฉะนั้นเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 5 จึงไม่ใช่เอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กบบ-191 กทม. ไว้จากบริษัท อบ. จำกัด ทุนประกัน 15,000 บาท ตามเอกสารหมาย ส.1 รถคันนี้ถูกรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยชนเสียหายซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่า ค่าซ่อมมีราคาถึง 414,306 บาท ตามเอกสารหมาย ค.2 เกินกว่าทุนประกันภัย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงจ่ายค่าเสียหายให้ 12,000 บาท ตามหลักฐานการจ่ายหมาย ส.3 ส่วนที่เกินให้ผู้เอาประกันภัยไปเรียกร้องจากคู่กรณีเอง รถจักรยานยนต์คันนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท อบ. จำกัด ให้นาย พศ. เช่าซื้อการเอกาประกันภัยตกลงให้จ่ายเงินค่าเสียหายแก่บริษัท อบ. จำกัด และผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้แก่บริษัทเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2547 ตีตราจ่ายวันที่ 11 กันยายน 2547 ตามเอกสารหมาย ส.3 ซึ่งตัวแทนบริษัท อบ. จำกัด เป็นผู้รับเช็คไป

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้เบื้องต้นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน กบบ-191 กรุงเทพมหานคร ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน พอ-4369 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 เวลา 14.00 นาฬิกา นาย พศ. ได้ขับรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปตามถนนในซอยลาดพร้าว 101 ส่วนนาย พร. ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยสวนมาโดยประมาทเฉี่ยวชนรถจักรยายนต์นาย พศ. ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายให้แก่บริษัท อบ. จำกัด ผู้เอาปราะกันภัยรถจักรยานยนต์ไป 12,000 บาท ตามเอกสารใบสำคัญจ่ายหมาย ส.3

ปัญหาว่า คู่กรณีได้ชดใช้ค่าเสียหาย 12,000 บาท ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วหรือไม่ ที่คู่กรณีนำสืบว่า ค่าอะไหล่ 12,000 บาท ตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมาย 5 นี้ได้นำมาเรียกเอาจากคู่กรณีแล้วตามเอกสารหมาย ค.2 นั้น เห็นว่าเอกสาร ค.2 นี้เป็นเพียงใบเสนอราคาค่าอะไหล่ ไม่มีข้อความใดแสดงว่าคู่กรณีชำระหนี้จำนวน 12,000 บาท ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท นอกจากนี้ในทางพิจารณายังฟังได้ตามหลักฐานการจ่ายเงิน 12,000 บาท ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินให้แก่บริษัท อบง จำกัด ผู้เอาประกันภัยเป็นค่าเสียหายแล้วโดยไม่ได้ให้แก่คู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทสามารถไล่เบี้ยจากคู่กรณีที่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์ที่ทำละเมิดได้ ส่วนที่คู่กรณีได้จ่ายเงินเป็นค่าซ่อมรถคันรับประกันภัยไป 80,000 บาท ตามใบสำคัญจ่ายหมาย คง4 ก็นเห็นว่า เป็นค่าใช้จ่ายส่วนของคู่กรณีอีกส่วนหนึ่งต่างหากจากเงิน 12,000 บาท ที่ผู้เอสนอข้อพิพาทจ่ายแก่บริษัท อบ. จำกัด จึงถือไม่ได้ว่าเป็นเงินที่คู่กรณีใช้คืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทดังที่คู่กรณีต่อสู้ ส่วนสัญญาประนีประนอมยอมความที่นาย พศ. ทำให้แก่คู่กรณีว่าจะไม่เอาความกับคู่กรณีต่อไปไม่ว่าทางแพ่งหรือทางอาญา ตามสัญญาหมาย ค.6 นั้นให้มีผลผูกพันผู้เสนอข้อพิพาทที่จะเรียกให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเรื่องนี้

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 12,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 11 กันยายน 2547 จนกว่าจะชำระ

เสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 7168/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 2710/2549

วันที่ 21 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทมีใจความว่า เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2546 เวลา 13.30 นาฬิกา นาย คร. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ลภ-7330 กรุงเทพมหานคร ไปเฉี่ยวชนท้ายรถยนต์หมายเลขทะเบียน มข-5944 กรุงเทพมหานคร ซึ่งในเวลาที่เกิดเหตุผู้เอาประกันภัยได้เอาประกันภัยรถคันดังกล่าวไว้กับบริษัทคู่กรณี บริษัทคู่กรณีจึงได้ออกหลักฐานรับรองความเสียหายมอบให้ผู้เอาประกันภัย ต่อมาผู้เอาประกันภัยยังไม่ได้นำรถยนต์คันดังกล่าวไปให้คู่กรณีจัดซ่อมจนกรมธรรม์หมดอายุ และต่อมาผู้เอาประกันภัยได้มาต่อสัญญาประกันภัยกับผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ 27/12/46 ถึง 27/12/47 เลยเวลาเกิดเหตุ ต่อจากนั้นผู้เอาประกันภัยได้นำรถไปให้บริษัทคู่กรณีจัดซ่อม บริษัทคู่กรณีปฏิเสธ ผู้เอาประกันภัยจึงได้นำมาให้ผู้เสอนข้อพิพาทจัดซ่อม ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถคันนี้แล้ว จึงมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากคู่กรณีซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยก่อนเป็นเงิน 6,766 บาท ได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้เงิน 6,766 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า รถคันดังกล่าวเอาประกันภัยไว้กับบริษัทคู่กรณีโดยสัญญาเริ่มต้นวันที่ 27 ธันวาคม 2545 สิ้นสุดวันที่ 27 ธันวาคม 2546 ส่วนบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถคันดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 27 ธันวาคม 2546 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการจัดซ่อมรถและจ่ายค่าสินไหมทดแทน จึงไม่มีอำนาจที่จะเรียกร้องเงินจำนวนดังกล่าวจากคู่กรณี

ประเด็นข้อพิพาทจึงมีว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่ตามกฎหมายในการที่ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปซึ่งจะทำให้มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ให้หรือไม่

อนุญาโตตุลาการเห็นว่า เป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งจะวินิฉัยชี้ขาดได้โดยไม่จำต้องสืบพยานกันจึงไม่ได้กำหนดให้มีการสืบพยาน

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า รถยนต์หมายเลขทะเบียน ลภ-7330 กรุงเทพมหานคร นี้ได้รับความเสียหายในระหว่างอายุสัญญาประกันภัยซึ่งบริษัทคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีหน้าที่ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัย แม้คู่กรณีไม่ได้จัดซ่อมรถให้ตามหน้าที่แล้วผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมให้ก็ย่อมต้องถือว่าได้จัดซ่อมไปโดยไม่มีหน้าที่ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในอันที่จะเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าใช้จ่ายในการซ่อมรถที่ได้จ่ายไป

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียมแทนคู่กรณี 1,000 บาท

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ค่าธรรมเนียมของทั้ง 2 ฝ่ายให้เป็นพับไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5769/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4148/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท บ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2547 นางสาว ร. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน 2ศ-3507 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนสุขุมวิทจากด้านแยกอ่อนนุชมุ่งหน้าไปทางแยกสุขุมวิท 62 เมื่อไปถึงบริเวณปากซอยสุขุมวิท 91 ได้หยุดรถตามรถยนต์คันหน้าเนื่องจากการจราจรติดขัด ได้มีนาง ส. ซึ่งขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน อร-6187 กรุงเทพมหานคร ตามท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมาในช่องเดินรถเดียวกัน ได้ขับด้วยความประมาทโดยขับมาในระยะกระชั้นชิดกับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทด้วยความเร็วสูง จึงไม่สามารถหยุดรถได้ทัน เป็นเหตุให้รถพุ่งเข้าชนท้ายรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทอย่างแรง ทำให้รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนรถคันที่อยู่ข้างหน้าอีกทอดหนึ่ง จึงได้รับความเสียหายทั้งด้านหน้าและท้ายรถ เกิดเหตุแล้ว พนักงานฝ่ายคู่กรณีได้ออกหลักฐานการชดใช้ค่าเสียหายให้แก่รถผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้ให้อยู่ในสภาพที่ดีแล้ว โดยเสียค่าใช้จ่ายไป 132,600 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหายแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ 132,600 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า อุบัติเหตุที่รถฝ่ายคู่กรณีชนกับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนี้ต้องด้วยสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันหรือไม่ ซึ่งคู่กรณีมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา คู่กรณีมีนาย ป. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่ารถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้นี้เป็นรถประเภทรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน ลักษณะตู้นั่งสี่ตอนเป็นของบริษัท ท. การพิมพ์ จำกัด ดังสำเนารายการจดทะเบียนลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2542 เอกสารหมาย ค.1 ซึ่งระบุน้ำหนัก

รถและน้ำหนักรวมไว้อย่างเดียวกันว่า 2150 กก. ที่นั่ง 11 คน บริษัท ท. การพิมพ์ จำกัด ได้เอาประกันภัยไว้กับคู่กรณี ดังสำเนาหน้าตารางกรมธรรม์ หมาย ค.2 โดยทำประกันต่อเนื่องกันมาเกิดอุบัติเหตุรายพิพาทนี้เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2547 ในระยะเวลาประกันภัยปีที่ 6 ในการทำประกันภัยตามที่ปรากฏอยู่ใน ค.2 นั้น ได้จดแจ้งจำนวนที่นั่งไว้ว่า 5 ที่นั่ง น้ำหนักรวมจดไว้ว่า 6,000 ก.ก. ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนี้ไม่ตรงกับความจริงที่ปรากฏอยู่ในรายการจดทะเบียนหมาย ค.1 โดยเป็นความประสงค์ของผู้เอาประกันภัย ในเวลาที่เกิดอุบัติเหตุรายพิพาทนี้ บริษัทผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัทคู่กรณีต่างก็เป็นผู้ร่วมสัญญาในสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันดังเอกสารหมาย ค.3 แต่ข้อ 1 วรรคสองมีการแก้ไขเพิ่มเติม ปรากฏอยู่ในแผ่นที่ 4 ของเอกสารหมาย ค.3 นอกจากแก้น้ำหนักรวมเกินกว่า 3 ตันเป็นเกินกว่า 4 ตันและที่นั่งเกินกว่า 15 คน เป็นที่นั่งเกินกว่า 20 คนแล้ว ส่วนที่แก้ไขนั้นยังใช้คำว่า “รถที่จดทะเบียน” ด้วย ทั้งรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้กับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตามรายการจดทะเบียนต่างก็เป็นรถที่มีน้ำหนักรวมไม่เกินกว่า 4 ตัน และที่นั่งไม่เกินกว่า 20 คน จึงต้องด้วยสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันดังเอกสารหมาย ค.1 เพียงแต่รถฝ่ายคู่กรณีจดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยหมาย ค.2 ว่ามีน้ำหนักเกินกว่า 4 ตันแล้วเท่านั้น ในการประชุมของชมรมสินไหมยานยนต์ร่วมกับชมรมนักกฎหมายประกันภัย ครั้งที่ 2/2540-50 เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2548 ดังรายงานการประชุม หมาย ค.4 ในหน้า 7 ปรากฏว่ามีการพิจารณากันถึงปัญหาเรื่องนี้ และมีมติว่า การพิจารณาว่ารถยนต์คันใดจะเข้าอยู่ในสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันหรือไม่ จะพิจารณาจากรายการจดทะเบียนตามที่จดทะเบียนไว้กับกรมขนส่งทางบกเท่านั้น จะไม่พิจารณาจากสภาพของตัวรถและสภาพการบรรทุกที่มองเห็นในขณะเกิดเหตุและจะไม่พิจารณาจากรายการที่ปรากฏในตารางกรมธรรม์

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย พ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า รถยนต์ที่จะต้องด้วยลักษณะตามสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันนั้น ต้องเป็นรถยนต์ที่มีขนาดและลักษณะของความเสี่ยงภัยที่ใกล้เคียงกัน คือต่างเอาประกันภัยไว้ในประเภท 1 และน้ำหนักรวมไม่เกิน 4 ตัน ตามสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันหมาย ค.3 รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้นี้เดิมมีสภาพเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลมีลักษณะเป็นรถตู้ 4 ตอน มี 11 ที่นั่ง น้ำหนักรวม 2,150 กิโลกรัม ตามรายการจดทะเบียน หมาย ค.1 ในภายหลังถูกดัดแปลงสภาพเป็นรถยนต์สำหรับบรรทุกมี 5 ที่นั่ง น้ำหนักรวม 6 ตัน ใช้บรรทุกกระดาษสิ่งพิมพ์ในกิจการของบริษัท ท. การพิมพ์ จำกัด ตามสำเนาหน้าตารางกรมธรรม์ หมาย ค.2 น่าเชื่อว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้นี้มีลักษณะตามเอกสารหมาย ค.2 นี้เพราะการแจ้งการใช้รถและน้ำหนักบรรทุกที่เปลี่ยนไปมากขึ้นกว่าเดิมนั้น ทำให้ต้องเสียเบี้ยประกันภัยมากขึ้น รถยนต์ที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้นี้จึงมีน้ำหนักเกินกว่าที่ระบุไว้ในสัญญา หมาย ค.3 ซึ่งกำหนดน้ำหนักไว้ 4 ตัน ทำให้มีความเสี่ยงภัยมากขึ้น ไม่ต้องด้วยเงื่อนไขในสัญญา หมาย ค.3 คู่กรณีจึงต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาท

ได้พิเคราะห์แล้ว ปรากฏว่า สัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ ซึ่งบริษัทวินาศภัยทำกันที่กรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์ ตามเอกสารหมาย ค.3 อันมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2539 เป็นต้นมา มีความว่า

“ข้อ 1 ในสัญญาฉบับนี้

รถยนต์ หมายความว่า รถยนต์ที่เอาประกันภัยไว้กับผู้เข้าร่วมสัญญาแต่ละฝ่ายเฉพาะประเภทรถยนต์ชนิด 4 ล้อทุกประเภท รวมทั้งอุปกรณ์ ฯลฯ

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรถชนิด 4 ล้อ ประเภทบรรทุกที่มีน้ำหนักรวมเกินกว่า 3 ตันและรถนั่งโดยสารที่จดทะเบียนที่นั่งเกินกว่า 15 คน รถทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวไม่อยู่ในบังคับของสัญญานี้

ค่าเสียหาย หมายความว่า ความเสียหายเฉพาะต่อรถยนต์ที่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยประเภทคุ้มครองความเสียหายรวม (ประเภท 1) ของผู้ร่วมสัญญาเท่านั้น ฯลฯ

ข้อ 2. ผู้ร่วมสัญญาตกลงสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันต่อรถยนต์ซึ่งเกิดจากการชนหรือความพยายามหลีกเลี่ยงการชนหรือเกิดจากการใช้รถซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยไว้กับผู้ร่วมสัญญา โดยผู้ร่วมสัญญาแต่ละฝ่ายจะรับผิดชอบในความเสียหายของรถยนต์ที่เอาประกันภัยไว้กับผู้ร่วมสัญญา โดยผู้ร่วมสัญญาแต่ละฝ่ายจะรับผิดชอบในความเสียหายของรถยนต์ที่ตนรับประกันภัยไว้ภายใต้จำนวนเงินเอาประกันภัยที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นความประมาทของฝ่ายใด ฯลฯ

ต่อมาได้มีการทำบันทึกข้อตกลงเพิ่มเติมแนบท้ายสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกัน โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2545 เป็นต้นไปว่า

“ข้อ 1. ให้ยกเลิกข้อความในข้อ 1 วรรค 2 และวรรค 3 ของสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกันฉบับข้างต้นและให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

(ข้อ 1 วรรค 2) “ทั้งนี้ไม่รวมถึงรถที่จดทะเบียนน้ำหนักรวมเกินกว่า 4 ตัน หรือที่จดทะเบียนที่นั่งเกินกว่า 20 คน รถทั้งสองประเภทดังกล่าวไม่อยู่ในบังคับของสัญญานี้

(ข้อ 1 วรรค 3) “ค่าเสียหายหมายความว่าความเสียหายเฉพาะต่อรถยนต์ที่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยประเภท 1 ของผู้ร่วมสัญญาเท่านั้น

(ข้อ 2 วรรค 2) “การสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ---ฯลฯ---

ตามข้อ 1 วรรคสองที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้เน้นถึงการจดทะเบียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับมติของชมรมสินไหมยานยนต์ร่วมกับชมรมนักกฎหมายประกันภัยในการประชุม ครั้งที่ 2/2548-50 เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2548 ดังที่พยานของคู่กรณีให้การ เมื่อตามรายการจดทะเบียน หมาย ค.1 รถยนต์เลขทะเบียน อร 6187 จังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้จดทะเบียนไว้ในประเภทรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน (รย.2) ลักษณะตู้นั่งสี่ตอน น้ำหนักรถ 2,150 ก.ก. น้ำหนักรวม 2,150 ก.ก. ที่นั่ง 11 คน ตามสำเนากรมธรรม์ หมาย ค.2 ก็เป็นการเอาประกันภัยประเภท 1 และรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีปัญหาโต้เถียงกัน กรณีแห่งข้อพิพาทนี้จึงอยู่ในบังคับของสัญญาสละสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายซึ่งกันและกัน ตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ คู่กรณีจึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสนอข้อพิพาท

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ค่าธรรมเนียมของทั้ง 2 ฝ่ายให้เป็นพับ

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1070/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4757/2549

วันที่ 13 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2547 นาย อ. ได้ขับรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน 9ฒ-5110 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปตามถนนเทพารักษ์ โดยขับไปในช่องเดินรถที่ 2 นับจากซ้าย ได้มีนาย ส. ขับรถยนต์บรรทุกสิบล้อหมายเลขทะเบียน 81-4755 ชลบุรี ไปในทิศทางเดียวกันในช่องเดินรถซ้ายสุด เมื่อไปถึงบริเวณทางกลับรถเลยแยกเคหะบางพลี ผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีได้เลี้ยวกลับรถและตัดหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทในระยะกระชั้นชิดด้วยความประมาท เป็นเหตุให้รถเฉี่ยวชนกันได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดให้ซ่อมรถคันที่รับประกันภัยไว้ไปซ่อมเปลี่ยนอะไหล่แล้วเป็นเงิน 3,508 บาท จึงได้รับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยและได้เรียกร้องให้คู่กรณีใช้ค่าเสียหายแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้เงินให้ 3,508 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า มูลคดีตามข้อพิพาทนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายเอาแก่คู่กรณีแล้ว ตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 659/2548 หมายเลขแดงที่ 3161/2548 ที่มาเรียกร้องตามข้อพิพาทนี้จึงเป็นการใช้สิทธิซ้ำซ้อน

แล้วทั้ง 2 ฝ่ายแถลงรับกันว่า มูลกรณีแห่งข้อพิพาทเรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณี และข้อพิพาทดังกล่าวได้ระงับสิ้นไปแล้วโดยการทำสัญญาประนอมข้อพิพาทตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 659/2548 หมายเลขแดงที่ 3161/2548 ขอให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทเรื่องนี้ไป

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผลของสัญญาประนอมข้อพิพาทนั้นย่อมทำให้การเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้ได้ระงับสิ้นไปแล้วและผู้เสนอข้อพิพาทได้สิทธิตามที่แสดงในสัญญา

ประนอมข้อพิพาทนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธินำข้อเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้มาเรียกร้องเอาแก่คู่กรณีได้อีก แต่เป็นกรณีที่จะต้องขอบังคับกันไปตามสัญญาประนอมข้อพิพาทนั้น

จึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท ให้ผู้เสนอข้อพิพาทใช้ค่าธรรมเนียมแทนคู่กรณี 1,000 บาทด้วย

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 4742/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6024/2549

วันที่ 7 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ศ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2547 เวลา 12.30 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยหมายเลขทะเบียน กง-8586 พิษณุโลก มาตามถนนกำแพงเพชร-พิจิตร เมื่อถึงบริเวณบ้านท่าขุนรวม หมู่ที่ 1 ตำบลท่าขุนรวม อำเภอเมืองกำแพงเพชร ได้มีนาย อ. ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กข-6605 กำแพงเพชร คันที่คู่กรณีรับประกันภัยสวนทางมาด้วยความเร็วสูงและด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังเสียหลักล้ำเข้าไปในช่องทางเดินรถที่นาย ส. ขับสวนมา เป็นเหตุให้ชนรถนาย ส. คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหายพลิกคว่ำตกคูน้ำข้างทาง มีผู้ได้รับบาดเจ็บและนาย อ. ถึงแก่ความตาย เนื่องจากรถคันผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายเกินทุนประกัน 490,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้รับผลประโยชน์ตามกรมธรรม์เต็มจำนวน 490,000 บาท และผู้เสนอข้อพิพาทได้โอนซากรถขายให้บุคคลภายนอกไป 120,000 บาท คงเหลือค่าเสียหายที่คู่กรณีต้องชดใช้ 370,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามคู่กรณีแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 370,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงเกินความจริง และคบคิดกับบุคคลภายนอกประมูลซื้อขายรถในราคา 120,000 บาท ต่ำกว่าความเป็นจริงเพื่อนำมาหักคืนทุนประกันให้น้อยที่สุดเป็นการไม่สุจริต

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. ค่าเสียหายมีเพียงใด

2. ผู้เสนอข้อพิพาทประมูลขายซากรถโดยไม่สุจริตหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน กง-8586 พิษณุโลก ไว้จากนางสาว ป. มีเงินทุนประกัน 490,000 บาท โดยบริษัทเงินทุน ท. จำกัด เป็นผู้รับผลประโยชน์ มีระยะเวลาคุ้มครองตามกรมธรรม์หมาย ส.1 รถยนต์คันดังกล่าวชนกับรถคันคู่กรณีรับประกันภัย เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2547 และพลิกคว่ำตกร่องอน้ำข้างถนนเสียหายทั้งคันตามภาพถ่ายหมาย สผง2 ส่วนรถคันคู่กรณีรับประกันภัยเสียหายตามภาพถ่ายหมาย ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทให้บริษัท อ. จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทซ่อมรถตีราคาค่าซ่อมรถคันนี้ บริษัทเสนอค่าซ่อมทั้งค่าแรง ค่าอะไหล่ เป็นเงิน 502,495 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 ซึ่งเป็นการประเมินเบื้องต้น ถ้ารื้อชิ้นส่วนออกก็จะเห็นความเสียหายเพิ่มขึ้น ผู้เสนอข้อพิพาทพิจารณาคุมราคาตามที่บริษัทแจ้ง กรณีซ่อมจะเสียค่าซ่อมประมาณ 413,313 บาท เมื่อรวมกับค่าซ่อมที่ต้องเพิ่มเติมอีก 50,000 บาท จะเป็นค่าซ่อมทั้งสิ้น 463,313 บาท ซึ่งเกินทุนประกันกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ จึงได้เจรจากับผู้เอาประกันภัยขอคืนทุนประกันทั้งหมด 490,000 บาท โดยไม่ซ่อม ผู้เอาประกันภัยตกลงคืนทุนประกันภัยตามข้อตกลงหมาย ส.5 และทำหนังสือสละสิทธิในรถตามเอกสารหมาย ส.6 รถจึงเป็นของผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจัดขายโดยแจ้งแก่อู่และบุคคลภายนอกมีผู้เสนอซื้อที่ทำเป็นหนังสือตามเอกสารหมาย ส.7 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่าผู้ซื้อให้ราคา 100,000 บาท ยังต่ำอยู่จึงประกาศขายใหม่ มีผู้สนใจเสนอซื้อ 120,000 บาท จึงตกลงขาย ก่อนขายก็ได้แจ้งให้คู่กรณีทราบแล้ว คู่กรณีไม่ตอบก่อนขายจนต่อมาวันที่ 30 กันยายน 2547 ได้รับหนังสือขอร่วมซื้อตามเอกสารหมาย ส.12 แต่เป็นเวลาที่ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงขายให้แก่บริษัท ป. เซอร์วิส จำกัด ไปแล้ว จึงมิได้ขายให้คู่กรณี

คู่กรณีนำสืบว่า รถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกรถคันคู่กรณีตกลงในคูน้ำข้างถนนเสียหายมาก ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้เจรจาตกลงกับผู้เอาประกันภัยให้ผู้เสนอข้อพิพาทชดใช้ทุนประกันเต็มจำนวน 490,000 บาท แล้วโอนซากรถให้ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทขายซากรถโดยไม่แจ้งให้คู่กรณีทราบก่อน คู่กรณีทราบได้ทำหนังสือเอกสารหมาย ส.12 ขอเข้าร่วมซื้อซากรถด้วย แต่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ขายซากรถให้แก่บริษัท ป. เซอร์วิส จำกัด แล้วในราคา 120,000 บาท ซึ่งเป็นราคาต่ำกว่าความจริงเป็นเหตุให้ค่กรณีต้องใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทมากขึ้น

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า ค่าเสียหายของรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมีเพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบฟังได้ว่า รถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกรถคันคู่กรณีรับประกันภัยชนตกคูน้ำข้างถนนรถเสียหายมากตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.2 และ ส.3 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ให้บริษัท อ.จำกัด ประเมินค่าความซ่อมแล้วเป็นเงิน 502,495 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 และถ้าหักลดค่าแรงและอะไหล่ตามทางปฏิบัติจะเหลือค่าซ่อม 413,313 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทต้องเผื่อเงินไว้อีก 50,000 บาท สำหรับความเสียหายที่เพิ่มขึ้นเพราะรถตกน้ำเครื่องยนต์ย่อมเสียหายมากกว่าธรรมดา เมื่อนำรมาพิจารณาความเสียหายของรถมีมากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเจรจาชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เอาประกันภัยเต็มทุนประกัน 490,000 บาท ซึ่งผู้เอาประกันภัยตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความหมาย ส.5 และหนังสือรับรองสิทธิและสละสิทธิหมาย ส.6 ต่อจากนั้นผู้เสนอข้อพิพาทได้ประกาศขายซากรถ มีผู้เสนอซื้อหลายรายบางรายให้ราคา 100,000 บาท ตามหนังสือหมาย ส.7 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นราคายังต่ำอยู่จึงไม่ขายและประกาศขายใหม่มีบริษัท ป.

เซอร์วิส จำกัด ขอซื้อในราคา 120,000 บาท ตามเอกสารหมาย ส.9 ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงขาย ฉะนั้น เมื่อนำไปหักจากทุนประกันจึงเหลือความเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับ 374,000 บาท

ส่วนประเด็นข้อ 2 ที่ว่า การขายซากรถของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการอันไม่สุจริตหรือไม่ เห็นว่า ก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะตกลงขายซากรถก็ได้ประกาศให้คนทั่วไปทราบและมีผู้สนใจขอซื้อหลายราย เช่น รายนาม อ. ให้ราคา 100,000 บาท ตามหนังสือซื้อหมาย ส.7 แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ขายเพราะราคายังต่ำ ต่อมาก็มีผู้สนใจขอซื้อได้แก่ราย ป. เซอร์วิส จำกัด ให้ราคา 120,000 บาท ตามหนังสือใบเสนอราคาหมาย ส.9 ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นสมควรขายได้จึงตกลงขายในราคา 120,000 บาท เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2547 โดยผู้ซื้อให้ผู้เสนอข้อพิพาทโอนซากรถให้นาย ค. ตามหนังสือหมาย ส.11 สำหรับคู่กรณีนั้น ตามคำให้การของนาย ป. หัวหน้าแผนกสินไหมและพิจารณาค่าสินไหมทดแทนของผู้เสนอข้อพิพาทว่า ได้แจ้งให้คู่กรณีทราบแล้วว่าหากคู่กรณีสนใจให้ทำหนังสือเสนอซื้อเข้ามา แต่คู่กรณีนิ่งเฉยไม่แสดงความสนใจ จนผู้เสนอข้อพิพาทตกลงขายซากรถให้บริษัท ป. เซอร์วิส จำกัดแล้ว คู่กรณีจึงมีหนังสือหมาย ส.12 ลงวันที่ 24 กันยายน 2547 เข้าร่วมการตรวจสอบประเมินราคาและประมูลซาก หนังสือนี้ถึงผู้เสนอข้อพิพาทวันที่ 30 กันยายน 2547 ภายหลังจากที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ขายซากรถไปแล้ว จากข้อเท็จจริงข้างต้นจะเห็นได้ว่าก่อนขายซากรถ ผู้เสนอข้อพิพาทก็ได้แจ้งให้คู่กรณีกับผู้สนใจทราบแล้วซึ่งเป็นการกระทำเปิดเผยไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้น แต่คู่กรณีไม่สนใจเอง ทั้งก่อนตกลงขายผู้เสนอข้อพิพาทก็ยังพิจารณาเรื่องราคาเมื่อห็นว่าผู้สนใจซื้อให้ราคาต่ำก็ยังไม่ขายจนสุดท้ายมีผู้ให้ราคา 120,000 บาท พอสมควรแล้วจึงขายและเยกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่ยังขาดในทุนประกัน 370,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามหนังสือรายงานความคิดเห็นภายในหมาย ค.1 แต่กรรมการผู้จัดการของคู่กรณีมีความเห็นให้ต่อรองราคาขายเป็น 220,000 บาท อย่างต่ำคู่กรณีจึงแจ้งมายังผู้เสนอข้อพิพาทตามหนังสือหมาย ส.12 ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้เสนอข้อพิพาทขายซากรถไปแล้ว ดังนี้ เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาททำการในทางการค้าปกติโดยคู่กรณีไม่มีพยานหลักฐานใดๆ มาหักล้างฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ข้อเท็จจริงเชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทกระทำการขายซากรถโดยสุจริตไม่ได้คบคิดกับผู้ซื้อให้ราคาต่ำเพื่อคู่กรณีเสียหาย

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 370,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 พฤศจิกายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 4,200 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 5044/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6123/2549

วันที่ 14 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ที่ 1 คู่กรณี
บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด ที่ 2

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ภน-399 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 4ผ-6035 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน รง-4221 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546 เวลาประมาณ 08.00 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนรัตนาธิเบศร์ ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 1 และคู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ขับตามหลังกันไปโดยประมาท ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้หยุดรถตามรถคันหน้า ขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 1 และผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้แล่นรถไปด้วยความเร็วสูง ไม่เว้นระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทันเป็นเหตุให้รถคันที่คู่กรณีที่ 1 ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อย่างแรงกระเด็นไปชนรถบรรทุกคันหน้าได้รับความเสียหาย จากนั้นรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ได้พุ่งชนรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้จากแรงชนทำให้รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับพิพาทรับประกันภัยไว้กระเด็นไปชนรถบรรทุกคันหน้าอีกครั้งหนึ่งทำให้รถได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินจำนวน 119,529 บาท ขอให้คู่กรณีทั้งสองในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณีที่ 1 ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับประกันภัยรถยนต์ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง เหตุเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะความประมาทของผู้ขับขี่รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ เหตุเกิดขึ้นเพราะความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัย ค่าซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อ

พิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 50,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถจึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีที่ 1 ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

คู่กรณีที่ 2 ยื่นคำคัดค้านว่า เหตุเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ ค่าซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 30,000 บาท ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้หรือไม่ คู่กรณีที่ 1 และที่ 2 ประมาทหรือไม่ ค่าเสียหายมีเพียงไร และรับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546 เวลาประมาณ 08.00 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนรัตนาธิเบศร์ตามหลังรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 80-4290 ปทุมธานี ขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท และผู้ชับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังต่อไปอีกโดยประมาท ถึงที่เกิดเหตุการณ์จราจรติดขัด ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้หยุดรถตามรถคันหน้า แต่รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ขับรถโดยประมาท ด้วยความเร็วสูงไม่สามารถหยุดรถได้ทันจึงชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อย่างแรงจนกระเด็นไปชนรถบรรทุกคันหน้าทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายทั้งส่วนท้ายและส่วนหน้า ต่อมาขณะนั้นเองผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 ซึ่งขับตามหลังรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ขับตามหลังไปโดยประมาทไม่สามารถหยุดรถได้ทันเป็นเหตุให้ชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้จากแรงชนกระเด็นไปชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อย่างแรง กระเด็นไปชนรถบรรทุกคันหน้าอีกเป็นการชนสองครั้ง ได้รับความเสียหายทั้งส่วนท้ายและส่วนหัวทั้งสองครั้ง ได้แจ้งความไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจตามเอกสาร ส.1 เจ้าหน้าที่ได้ออกจากตรวจที่เกิดเหตุได้บันทึกเหตุที่เกิดขึ้น บันทึกความเสียหายและบันทึกแผนที่สังเขปแสดงที่เกิดเหตุไว้ตามเอกสาร ส.2 (รวม 7 แผ่น) รถได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสาร ส.3 และ ส.4 ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสาร ส.5 รถซ่อมห้างลดค่าแรงให้ 20 เปอร์เซ็นต์ และหักภาษีมูลค่าเพิ่มออก ผู้เสนอข้อพิพาทคงติดใจเรียกร้องเอาจากคู่กรณีทั้งสองจำนวน 98,125 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตามหน้าตารางเอกสาร ส.8

คู่กรณีที่ 1 ไม่ติดใจนำสืบพยานบุคคล คงอ้างส่งสำเนาเอกสารรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีซึ่งมีตรายางประทับสีแดงไว้เขียนระบุจำนวนเงินค่าแรงจำนวน 54,986 บาท ค่าอะไหล่จำนวน 42,971 บาท รวมสุทธิจำนวน 97,963 บาท เงินจำนวนดังกล่าวนี้เป็นเงินซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 1 ในชั้นเรียกร้องตามเอกสาร ค.1

คู่กรณีที่ 2 นำสืบว่าผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ไปชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ซึ่งได้จอดชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายอยู่ก่อนแล้ว ต่อมารถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ไปชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้แต่เพียงคนเดียว รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ไม่ได้กระเด้นไปชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จะต้องไปเรียกร้องเอาค่าเสียหายจากคู่กรณีที่ 1 จะเรียกเอาจากคตู่กรณีที่ 2 ไม่ได้ เอกสาร ค.1 ซึ่งคู่กรณีที่ 1 อ้างส่ง ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทอ้างส่งเอกสารนี้ไปเรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 1 เพียงฝ่ายเดียว ไม่ได้เรียกร้องเอา

จากคู่กรณีที่ 2 แต่อย่างใด จำนวนเงินที่เรียกร้องได้หักภาษีมูลค่าเพิ่มและได้หักลดเปอร์เซ็นต์การซ่อมห้างออกไปแล้วจำนวนตรงกับผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวในคำเสนอข้อพิพาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่เคยเรียกร้องทวงถามเอาจากคู่กรณีที่ 2 เอกสาร ส.2 แผ่นแรกก็ระบุว่าให้เรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 1 ไม่มีระบุให้เรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 2

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้หรือไม่นั้น ในข้อนี้คงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยคู่กรณีหาได้นำสืบเป็นอย่างอื่นฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างไว้ตามเอกสาร ส.8 ในประเด็นข้อพิพาท เรื่องคู่กรณีฝ่ายใดประมาทหรือเปล่านั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าขณะเกิดเหตุรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้หยุดตามหลังรถบรรทุกคันหน้าได้ แต่รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ประมาทไม่เว้นระยะห่างจากรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ให้เพียงพอที่จะหยุดได้ทันไม่เกิดเหตุชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ เมื่อรถคันที่คู่กรณีที่ 1 หยุดไม่ทันชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อย่างแรงจนกระเด็นไปชนรถบรรทุกคันหน้าทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายทั้งส่วนท้ายและส่วนหัว ต่อจากนั้นผู้ขับรถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ประมาทหยุดรถไม่ทันชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้จนรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้จนรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้กระเด้นไปชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ ทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทกระเด็นไปชนท้ายรถบรรทุกคันหน้าอีกเป็นการถูกชนสองครั้ง และกระเด็นไปชนท้ายรถบรรทุกสองครั้ง คู่กรณีที่ 1 หานำสืบกล่าวแก้เป็นอย่างอื่น สำหรับคู่กรณีที่ 2 กล่าวแก้ว่ารถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ไปชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ซึ่งได้จอดชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายอยู่ก่อนแล้ว รถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ไปชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้แต่เพียงคันเดียว รถคันที่คู่กรณีที่ 1 ไม่ได้กระเด็นไปชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ คู่กรณีที่ 2 กล่าวแก้ในข้อนี้ว่าตามเอกสาร ส.1 ไม่ได้ระบุไว้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาท รับประกันภัยไว้ถูกชนท้ายครั้งที่สองแล้วกระเด็นไปชนท้ายรถบรรทุกคันหน้า ตามเอกสาร ค.1 ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทส่งเอกสารนี้ไปเรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 1 แต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้เรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 2 แต่อย่างใด จำนวนเงินที่เรียกร้องเมื่อหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกและหักส่วนลดให้ตามจำนวนเปอร์เซ็นต์ไหนการซ่อมห้างออกแล้วจำนวนที่เรียกร้องตรงกันกับที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างในคำเสนอข้อพิพาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่เคยเรียกร้องทวงถามเอาจากคู่กรณีที่ 2 เห็นว่าข้ออ้างของผู้เสนอข้อพิพาทได้นำสืบให้มีพยานหลักฐานใดประกอบข้ออ้างของผู้เสนอข้อพิพาทว่ารถคันที่คู่กรณีที่ 2 รับประกันภัยไว้ชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้กระเด็นไปชนท้ายรถบรรทุกคันหน้าอีกเป็นครั้งที่สองได้รับความเสียหายซ้ำสองแต่อย่างใดไม่ ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีที่ 2ว่าในเอกสาร ส.1 ซึ่งระบุแจ้งความไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจไม่มีการระบุไว้ว่ารถคันที่ผ้เสนอข้อพิพาทถูกชนเป็นครั้งที่สองจนกระเด็นไปชนท้ายรถบรรทุกคันหน้าเป็นครั้งที่สองแต่อย่างใด การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่มีน้ำหนักพอที่จะฟังได้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยถูกรถคันที่คู่กรณีที่ 2 ชนท้ายรถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้เป็นเหตุให้รถคันที่คู่กรณีที่ 1 รับประกันภัยไว้ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จนเป็นเหตุให้รถคันที่ผู้เสนอข้อ

พิพาทรับประกันภัยไว้ชนรถบรรทุกคันหน้าทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายซ้ำสอง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่อาจเรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 2 ได้ตามขอ สำหรับประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยยอมลดค่าแรงในการนำรถไปซ่อมห้างซึ่งเป็นศูนย์ผู้จำหน่ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้โดยหักออกให้ 20 เปอร์เซ็นต์ และผู้เสนอข้อพิพาทหักภาษีมูลค่าเพิ่มออก คงติดใจที่จะเรียกร้องเอาจากคู่กรณีเพียงจำนวน 98,125.20 บาท สำหรับประเด็นข้อพิพาทเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทรับช่วงสิทธิแล้วหรือยังนั้น ในข้อนี้คงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยคู่กรณีไม่นำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสาร ส.6 ได้ความดังนี้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทย่อมเรียกร้องเอาจากคู่กรณีที่ 1 ได้ตามจำนวนเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทติดใจเรียกร้องเอาไว้

ชี้ขาดให้คู่กรณีที่ 1 ชำระเงินจำนวน 98,125.20 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือนับตั้งแต่วันที่ 8 มกราคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,829 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป ส่วนคู่กรณีที่ 2 ให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6847/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6235/2549

วันที่ 20 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2546 นาย น. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กจ-1377 ขอนแก่น ซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยไว้ไปตามถนนเลี่ยงเมืองสายบรบือ-บ้านไผ่ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุได้ขับด้วยความประมาท เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถยนต์หมายเลขทะเบียน 80-4689 มหาสารคาม ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้และนาย สส. เป็นผู้ขับขี่ ทำให้นาย ท. ผู้โดยสารมาในรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลมหาสารคาม และต่อมาต้องตัดขาทำให้ทุพพลภาพ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นและส่วนเพิ่มให้ผู้ประสบภัย 78,660 บาท จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีและได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ให้แล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ชาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 78,660 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. อุบัติเหตุรายนี้เกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีหรือไม่
2. คู่กรณีได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ประสบภัยไปจนผู้เสนอข้อพิพาทสิ้นสิทธิที่จะไล่เบี้ยแล้วหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบตามประเด็นที่ 1 ส่วนประเด็นที่ 2 หน้าที่นำสืบตกแก่คู่กรณีแต่เมื่อเจรจากันแล้วคู่กรณียอมสละข้อต่อสู้ตามประเด็นที่ 1 เสีย คงเหลือแต่ประเด็นที่ 2

ในชั้นพิจารณา เกี่ยวกับปัญหาตามประเด็นที่ 2 นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว จ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่าเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2546 นาย น. ได้ขับรถยนต์เก๋งคันที่คู้กรณีรับประกันภัยไว้ด้วยความประมาท เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถยนต์บรรทุกคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายและทำให้นาย ท. ซึ่งโดยสารมาในรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับ

ความเสียหายต่อร่างกายโดยต้องตัดขาไปข้างหนึ่ง ซึ่งต่อมาศาลจังหวัดมหาสารคามได้พิพากษาลงโทษจำคุกนาย น. ซึ่งถูกพนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคาม เป็นโจทก์ฟ้องเรื่องนี้เป็นคดีอาญาตามคดีหมายเลขดำที่ 257/2547 หมายเลขแดงที่ 490/2547 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2546 โรงพยาบาลมหาสารคามโดยได้รับมอบอำนาจจากนาย ท. ได้ยื่นคำร้องขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลนาย ท. 13,660 บาท ดังเอกสารหมาย ส.5. ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวให้เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 ต่อมาเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2547 นาย ท. ได้มายื่นคำขอรับเงินสำรองจ่าย พ.ร.บ. จากผู้เสนอข้อพิพาทอีก 65,000 บาท ดังเอกสารหมาย ส.6 เป็นค่ารักษาพยาบาลอีก 1,800 บาท กับค่าสินไหมทดแทนที่ขาขาดอีก 63,200 บาท รวมเป็นเงิน 65,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2547 ดังเอกสารหมาย ส.7 รวมเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายให้สำหรับนาย ท. ผู้ประสบภัย 78,660 บาท เป็นจำนวนเงินซึ่งคู่กรณีจะต้องชดใช้ให้ ได้ทวงถามแล้วเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2548 คู่กรณีแจ้งว่าไม่สามารถชดใช้ให้

ฝ่ายคู่กรณีมีนางสาว ช. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่าเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2547 นาย ท. ผู้ประสบภัยซึ่งโดยสารมาในรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้มาให้ถ้อยคำแก่เจ้าหน้าที่ของบริษัทคู่กรณีดังบันทึกหมาย ค.1 ว่า นาย ท. ได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจังหวัดมหาสารคามและได้รับเงินค่ารักษาเบื้องต้นจากบริษัท ว. ประกันภัย 1,500 บาท ค่ารักษาพยาบาลส่วนเกิน 1,800 บาท นาย ท. ได้สำรองจ่ายเอง ในเบื้องต้นนาย ท. ได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอำเภอบรบือ โรงพยาบาลนั้นได้ส่งตัวไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลจังหวัดมหาสารคาม และโรงพยาบาลได้ใช้ “สิทธิ พ.ร.บ.เบื้องต้น” เต็มจำนวน การที่นาย ท. ได้รับบาดเจ็บต้องตัดขานี้ เจ้าหน้าที่แผนกเรียกร้องของบริษัทคู่กรณีได้บันทึกเสนอหัวหน้าแผนกเรียกร้อง ว่าบริษัทคู่กรณีได้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน กข 1377 ขอนแก่น ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เพียงอย่างเดียวและว่าได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ประสบภัยซึ่งได้รับบาดเจ็บถึงทุพพลภาพไปแล้ว 85,000 บาท โดยจ่ายเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2547 ดังที่บันทึกไว้ที่ข้อมูลประกันภัยรถยนต์ พ.ร.บ. หมาย ค.2 ประกอบกับบันทึกการอนุมัติค่าเสียหายที่ปกแฟ้มเคลมหมาย ค.3

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าหากจะฟังว่าคู่กรณีได้จ่ายเงินให้นาย ท.ไป 85,000 บาท จริง โดยถือว่าเป็นส่วนเกินค่าเสียหายเบื้องต้น แต่พยานของคู่กรณีก็ยอมรับว่า เงินส่วนเกินค่าเสียหายเบื้องต้นเช่นนี้มีข้อตกลงในระหว่างบริษัทประกันวินาศภัยด้วยกันว่าให้ผู้รับประกันภัยรถตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถคันที่ผู้ประสบภัยอยู่ในรถสำรองจ่ายค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เกินจำนวนค่าเสียหายเบื้องต้นด้วย ดังนี้ถ้าคู่กรณีมีความประสงค์จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ให้แก่ผู้ประสบภัย คู่กรณีก็มีหน้าที่ที่จะต้องสอบถามผู้เสนอข้อพิพาทก่อนว่าได้จ่ายไปแล้วหรือไม่และบอกกล่าวว่าถ้ายังไม่ได้จ่ายคู่กรณีจะจ่ายให้เอง เมื่อไม่ปรากฏว่าคู่กรณีได้สอบถามผู้เสนอข้อพิพาทก่อน เป็นเหตุให้จ่ายเงินซ้ำซ้อนกัน คู่กรณีก็เป็นฝ่ายที่จะต้องรับผิดชอบเอง สิทธิในการที่จะไล่เบี้ยของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ระงับสิ้นไป

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชำระค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 78,660 บาท (เจ็ดหมื่นแปดพันหกร้อยหกสิบบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 27 มกราคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อ

พิพาท 1,500 บาท ด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3503/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6246/2549

วันที่ 20 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ผิดสัญญาประนอมข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า คู่กรณีได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทไว้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทรวม 3 ฉบับ ปรากฏตามสำเนาข้อพิพาทที่ได้ยื่นไว้ต่อสำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย คู่กรณียอมจะชำระเงินตามจำนวนที่ระบุกันไว้แต่ละฉบับ ดังต่อไปนี้คือ (1) วันที่ 31 ธันวาคม 2548 คำนวณดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน 81,575 บาท (2) วันที่ 7 มกราคม 2549 คำนวณดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน 31,262 บาท (3) วันที่ 4 เมษายน 2549 คำนวณดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน 149,173 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 262,010 บาท เมื่อครบกำหนดที่คู่กรณีจะต้อง ชำระเงินแก่ผู้เสนอข้อพิพาทแต่ละจำนวนภายในกำหนดระยะเวลา 1 เดือนนับตั้งแต่วันที่ได้ระบุกันไว้ในสัญญาประนอมข้อพิพาทแต่ละฉบับ คู่กรณีไม่ชำระเงิน ผู้เสนอข้อพิพาททวงถามาแล้วไม่ยอมชำระ ขอให้บังคับคู่กรณีชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินแต่ละจำนวนนับตั้งแต่วันที่ผิดนัดแต่ละรายเป็นต้นไปจนถึงวันเสนอข้อพิพาท คำนวณเงินผิดนัดพร้อมดอกเบี้ยได้จำนวน 262,010 บาท ขอให้คู่กรณีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียอมรับว่าได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทไว้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทจริง และยังไม่ได้ชำระเงินตามสัญญาประนอมข้อพิพาทนั้น

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงคงฟังได้ได้ตามคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทและฟังได้ตามคำรับของคู่กรณีว่า คู่กรณีได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทไว้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทจริงตามคำเสนอข้อพิพาทและตามสำเนาสัญญาประนอมข้อพิพาทแนบท้ายคำเสนอข้อพิพาท เมื่อคู่กรณีไม่ปฏิบัติตามมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติพร้อมด้วยดอกเบี้ยนับตั้งตี่วันผิดนัดแต่ละราย และคู่กรณียอมให้อนุญาโตตุลาการ

สมาคมประกันวินาศภัย ชี้ขาดให้เป็นไปตามสัญญาประนอมข้อพิพาททันที ข้อพิพาทนี้จึงฟังบังคับเอาได้จากคู่กรณีตามคำเสนอข้อพิพาท

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 262,010 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินดังกล่าว นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 3,120 บาทแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภัยในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 875/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6268/2549

วันที่ 21 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ษก-7702 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 1พ-7244 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547 เวลา 19.40 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนภายในบริเวณศูนย์การค้าสยามสแควร์ซอย 7 มุ่งหน้าออกสู่ถนนอังรีดูนังต์ ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนอังรีดูนังต์โดยประมาทขับด้วยความเร็วสูง และเลี้ยวขวาเพื่อที่จะกลับรถกะทันหันโดยไม่ระมัดระวังว่ามีรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้แล่นอยู่เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เสียหายต้องซ่อมเสียเงินไปจำนวน 6,706 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าว พร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่าค่าเสียหายในการซ่อมรถไม่เกินจำนวน 5,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถไม่อาจที่จะใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีได้ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงใดและรับช่วงสิทธิแล้วหรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหาย เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้บันทึกความเสียหายมอบให้ไว้ตามเอกสารหมาย ส.1 ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินค่าซ่อมไปจำนวน 6,706 บาท ได้ทวงถามจากคู่กรณีแล้วไม่ยอมชำระให้เจ้าหน้าที่ได้บันทึกรับแจ้งเหตุไว้ตามเอกสารหมาย ส.2 รถเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.3 ภายหลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เอาประกันภัยไว้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทนำรถ

ไปซ่อมเองที่อู่ ต. จำกัด แล้วไปขอเบิกเงินค่าซ่อมจากผู้เสนอข้อพิพาทตามหน้าตารางคอมพิวเตอร์ จ่ายเงิน ซึ่งจ่ายไปเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2547 ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.4

คู่กรณีนำสืบว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีแต่เอกสารหมาย ส.4 มาแถลงประกอบการนำสืบ แต่ไม่มีหลักฐานการขอรับเงินไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ขาดความเชื่อถือ

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบรถถูกชนได้รับความเสียหาย เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้บันทึกความเสียหายมอบให้ไว้ตามเอกสารหมาย ส.1 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกรับแจ้งเหตุไว้ตามเอกสารหมาย ส.2 รถได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.3 ผู้เอาประกันภัยไว้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเองที่อู่ ต. จำกัด แล้วได้ขอเบิกเงินค่าซ่อมรถไปจากผู้เสนอข้อพิพาทปรากฏตามหน้าตารางคอมพิวเตอร์ จ่ายเงิน ซึ่งจ่ายไปเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2547 ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.4 คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ในข้อนี้แต่เพียงว่าการจ่ายเงินในการซ่อมรถไม่มีหลักฐานการขอรับเงิน ไม่มีหลักฐานการจ่ายเงิน ขาดความเชื่อถือ ความเห็นของคู่กรณีดังกล่าวไม่ชัดเจนว่าความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เป็นไปตามคำเสนอข้อพิพาทอย่างไร การนำสืบกล่าวแก้ของคู่กรณีไม่มีน้ำหนัก เชื่อการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทว่าความเสียหายเป็นไปตามขอ สำหรับในประเด็นข้อพิพาทเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทรับช่วงสิทธิในการที่จะไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีได้หรือไม่นั้น ในข้อนี้คงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบคู่กรณีไม่โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่าผู้เอาประกันภัยได้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทรับรถไปซ่อมเองที่อู่ ต. จำกัด แล้วได้นำหลักฐานไปขอรับเงินจากผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินไปแล้วเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2547 ตามเอกสารหมาย ส.4 ได้ความดังนี้เห็นว่าข้อพิพาทฟังได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 7,502 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวน 6,706 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาทกับให้คู่กรณีชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับจากวันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2627/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6397/2549

วันที่ 27 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน ขนฉ-902 สงขลา ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ โดยได้รับประกันภัยต่อจากบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตามตารางกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถและสำเนารับประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับดังสำเนาเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาท เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2547 นาย อ. ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้นั้นไปตามถนนสายสงขลา-ระโนด มุ่งหน้าไปทางอำเภอสิงหนคร โดยมีนาย ร. นั่งซ้อนท้ายไปด้วยเมื่อไปถึงบริเวณหมู่ที่ 1 ตำบลวัดขนุน ได้มีนาย ธ. ขับรถยนต์บรรทุกหกล้อหมายเลขทะเบียน 81-2787 นครศรีธรรมราช คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ สวนทางมาด้วยความประมาทและด้วยความเร็วสูงได้ขับเบี่ยงล้ำเข้ามาในช่องเดินรถของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท รถจึงเกิดเฉี่ยวชนกัน ทำให้นาย อ. ผู้ขับขี่เสียชีวิตในที่เกิดเหตุและนาย ร. ผู้ซ้อนท้ายต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสงขลาและได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา ศาลจังหวัดสงขลาได้พิพากษาแล้วว่าเหตุเกิดจากความประมาทของนาย ธ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่าปลงศพนาย อ. ให้แก่นาย ด. ผู้เป็นบิดาไป 35,000 บาท และได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนเสียชีวิตให้โรงพยาบาลสงขลาไป 15,000 บาท และได้จ่ายค่าปลงศพนาย ร. ให้แก่นาง ส. ซึ่งเป็นมารดาไป 35,000 บาทผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณี ได้ติดต่อทวงถามแล้ว คู่กรณีปฏิเสธที่จะชดใช้ให้ ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 85,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านโต้แย้งเรื่องค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนตาย 15,000 บาท เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด

ตามทางพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ช. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า เกิดเหตุเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2547 เวลาประมาณ 13.30 นาฬิกา โดยมีนาย ธ. ได้ขับรถยนต์บรรทุกคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้สวนทางด้วยความประมาท เฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้นาย อ.ผู้ขับขี่เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ส่วนนาย ร. ผู้นั่งซ้อนท้ายต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสงขลา แล้วเสียชีวิตในเวลาต่อมา นาย ธ. ถูกพนักงานอัยการจังหวัดสงขลาฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาลจังหวัดสงขลา จำเลยรับสารภาพ ศาลได้พิพากษาลงโทษแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2547 นาง ส. ได้ยื่นคำร้องต่อผู้เสนอข้อพิพาทขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่าปลงศพนาย ร. ผู้เป็นบุตร ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้ 35,000 บาท เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2547 ดังเอกสารหมาย ส.2 ในวันที่ 20 พฤษภาคม 2547 โรงพยาบาลสงขลาได้ยื่นคำร้องต่อผู้เสนอข้อพิพาทเพื่อขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนถึงแก่ความตาย 15,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินให้โรงพยาบาลไปเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ดังเอกสารหมาย ส.5 เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 25471 นาย ด. บิดาของนาย อ.ผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตาย ได้ยื่นคำร้องต่อผู้เสนอข้อพิพาทขอรับเงินค่าปลงศพนาย อ. 35,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2547 ดังเอกสารหมาย ส.4 รวมเงินค่าเสียหายเบื้องต้นที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไป 85,000 บาท ต่อมาเมื่อประมาณวันที่ 22 มิถุนายน 2547 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าเสียหาย 85,000 บาท คู่กรณีตอบมาว่าคู่กรณีจะยอมชดใช้ให้แต่ค่าปลงศพ 70,000 บาทเท่านั้น เพราะคู่กรณีได้จ่ายค่าสินไหมฯ รายนี้ไปเต็มกรมธรรม์แล้ว คือได้กันเงินค่าปลงศพผู้ประสบภัยไว้รายละ 35,000 บาท รวมเป็นเงิน 70,000 บาท สำหรับใช้คืนให้ผู้เสนอข้อพิพาท แล้วจ่ายส่วนที่เกินค่าเสียหายเบื้องต้นรายละ 60,000 บาท ให้แก่ทายาทของผู้ประสบภัยไปแล้ว ผู้อำนวยการฝ่ายสินไหมฯ ของผู้เสนอข้อพิพาทได้มีหนังสือไปถึงผู้จัดการฝ่ายเรียกร้อง ของคู่กรณีขอให้พิจารณาจ่ายค่ารักษาพยาบาล 15,000 บาท ให้ผู้เสนอข้อพิพาทอีกดังเอกสารหมาย ส.5 ผู้จัดการแผนกเรียกร้องของคู่กรณีได้มีหนังสือปฏิเสธมาอีกดังเอกสารหมาย ส.6

ฝ่ายคู่กรณีมีนาย ม. ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นพยานว่า ในทางปฏิบัติของบริษัทผู้รับประกันภัยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อผู้ประสบภัยมาขอรับค่าเสียหาย จากบริษัทคู่กรณีซึ่งเป็นฝ่ายผิด คู่กรณีจะสอบถามผู้เสนอข้อพิพาทเสียก่อนว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นและเงินสำรองจ่ายส่วนเกินค่าเสียหายเบื้องต้นไปเป็นค่าอะไร แก่ผู้ใดบ้าง เป็นจำนวนเงินเท่าใด เพื่อป้องกันการจ่ายเงินซ้ำซ้อนและเพื่อคู่กรณีจะได้กันเงินไว้จ่ายคืนให้ผู้เสนอข้อพิพาท เรื่องนี้หัวหน้าส่วนอุบัติเหตุ หาดใหญ่ของคู่กรณีได้มีหนังสือสอบถามนางสาว รท. ผู้จัดการสาขาสงขลาของผู้เสนอข้อพิพาทตามเอกสารหมาย ค.1 ซึ่งนางสาว รท. เป็นผู้ลงลายมือชื่อรับหนังสือไว้เอง และได้มีหนังสือตอบมายังผู้จัดการสาขาหาดใหญ่ ของคู่กรณีเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2547 ดังเอกสารหมาย ค.2 ซึ่งแจ้งมาว่าบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ประสบภัยไปรายละ 35,000 บาท บริษัทคู่กรณีจึงกันเงินไว้สำหรับจ่ายคืนให้ผู้เสนอข้อพิพาทเพียง 70,000 บาท แล้วจ่ายส่วนเกินค่าเสียหายเบื้องต้นไปรายละ 65,000 บาท ต่อมาในภายหลังคู่กรณีจึงได้รับหนังสือของผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้จ่ายเงิน

คืนให้ 85,000 บาท คู่กรณีได้ชี้แจงไปว่า คู่กรณีได้กันเงินไว้จ่ายคืนผู้เสนอข้อพิพาทเพียง 70,000 บาท แล้วได้จ่ายเงินส่วนที่เกินไปตามเต็มกรมธรรม์แล้ว คู่กรณีถือว่า ค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย 15,000 บาท นั้นจ่ายให้ไม่ได้เพราะเกิดจากความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทเอง เพราะได้มีการตั้งเบิกค่ารักษาพยาบาลจำนวนนี้จากผู้เสนอข้อพิพาทแล้วตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2547 ซึ่งนางสาว รท. ก็เป็นผู้ตรวจสอบและอนุมัติให้จ่าย

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า เกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนถึงแก่ความตาย 15,0001 บาท ซึ่งเป็นปัญหาโต้แย้งกันนี้ โรงพยาบาลสงขลาได้ยื่นคำร้องขอรับจากผู้เสนอข้อพิพาทตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2547 แม้ผู้เสนอข้อพิพาทจะได้จ่ายเงินรายการนี้ให้แก่โรงพยาบาลไปเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 25471 แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมีหนังสือลงวันที่ 14 มิถุนายน 2547 แจ้งเรื่องการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ให้ผู้จัดการบริษัทคู่กรณี สาขาหาดใหญ่ทราบ ก็ควรแจ้งให้ทราบว่าโรงพยาบาลสงขลา ขอรับค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนตายออยู่อีก 15,000 บาท แต่ตามหนังสือดังกล่าวได้แจ้งไปแต่เพียงว่าได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปสำหรับรายนาย อ. 35,000 บาท และนาย ร. 35,000 บาท เท่านั้น ไม่ได้แจ้งให้ทราบว่ายังมีการขอรับค่ารักษาพยาบาลนาย ร. ก่อนตายอีก 15,000 บาทด้วย เป็นเหตุให้บริษัทคู่กรณีไม่ได้กันเงินค่ารายการนี้ไว้จ่ายคืนให้บริษัทผู้เสนอข้อพิพาท และได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เกินค่าเสียหายเบื้องต้นคือค่าปลงศพผู้ประสบภัยทั้งสองให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับไปแล้ว ดังนี้จะให้คู่กรณีรับผิดชดใช้ค่ารักษาพยาบาลนาย ร. 15,000 บาท นั้นให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีกหาได้ไม่

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 70,000 บาท (เจ็ดหมื่นบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 22 มิถุนายน 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาทด้วย ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 827/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6449/2549

วันที่ 28 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 81-1794 กาฬสินธุ์ คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ธน-557 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2546 เวลา 18.50 นาฬิกา ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนมิตรภาพ ถึงที่เกิดเหตุบริเวณทางแยกไปอำเภอปากช่อง ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถด้วยความประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ได้เปลี่ยนช่องจากช่องที่ 1 นับจากซ้ายมือเข้าไปในช่องที่ 2 กะทันหันเป็นเหตุให้เสียหลักพุ่งชนแผงกั้นทางด้านขวามือแล้วทำให้รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ เสียหลักหมุนตัวกลับเข้าไปในลักษณะขวางช่องทางเดินรถช่องที่ 2 ในขณะที่รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้แล่นอยู่ในช่องที่ 2 เป็นเหตุให้ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับบาดเจ็บ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บเป็นเงินจำนวน 200 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้ว่าจ้างรถยกลากรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไปซ่อมจำนวน 9,700 บาท นำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 196,137 บาท รวมทั้งสิ้นเป็นเงินจำนวน 206,037 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ ไม่เกินจำนวน 50,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมความเสียหายที่เกิดขึ้นจากรายพิพาทอื่นก่อนหน้านี้รวมเข้าไปด้วยโดยไม่หักออก ผู้เสนอข้อพิพาทจัดการเปลี่ยนอะไหล่ของแท้ไปทั้งหมดทำให้ค่าซ่อมรถมีราคาสูง ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถและค่าอะไหล่จึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิที่จะเรียกร้องเอาจากคู่กรณีได้ คู่กรณีรับประกันภัยประเภท 1 เฉพาะความรับผิดชอบต่อความเสียหาย

โดยไม่รับผิดชอบชดใช้ค่ารักษาพยาบาลตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไร และผู้เสนอข้อพิพาททรับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ชนกับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกเหตุและทำแผนที่สังเขปแสดงที่เกิดเหตุไว้ตามเอกสารหมาย ส.2 และ ส.3 นำรถไปซ่อมที่อู่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภ. การช่าง ตามใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.4 ได้ว่าจ้างรถยกลาก 2 ช่วง คือลากจากที่เกิดเหตุไปสถานีตำรวจจำนวน 2,250 บาท ตามเอกสารหมาย ส.5 และลากจากสถานีตำรวจไปอู่ซ่อมรถจำนวน 5,200 บาท ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.6 ซื้ออะไหล่จากร้าน ม. ตามเอกสารหมาย ส.7 และ ส.8 มีผู้ได้รับบาดเจ็บคือผู้ขับรถ ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บไปแล้วจำนวน 200 บาท ตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ตามเอกสารหมาย ส.9 ได้แจ้งความไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจตามเอกสารหมาย ส.10 รถได้รับความเสียหายมากเพราะรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้เสียหลักขวางถนนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ชนโดยแรงเป็นเหตุให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้พลิกตะแคงไปข้างทาง เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งอยู่ในส่วนกลางได้ประเมินราคาค่าซ่อมซ้ำอีก ได้ลดจำนวนเงินค่าซ่อมลงมาและนำเสนอหัวหน้าส่วนประเมินค่าเสียหาย ซึ่งเห็นชอบตามที่ได้ประเมินไว้ ขณะเกิดเหตุรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้บรรทุกมะพร้าวเต็มคันรถ รถพลิกคว่ำได้รับความเสียหายทางด้านซ้ายมือมากเพราะพลิกตะแคงครูดถนนไปและมีความเสียหายต่อเนื่องไปทางขวามือของรถด้วย

คู่กรณีนำสืบว่า ตามเอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 8 รายการที่ 2 นับจากข้างล่างขึ้นมา เมื่อดูจากภาพถ่าย ส.1 ภาพที่ 42 เห็นเป็นการซ่อมเก็บตกแต่งสีของรถให้กลมกลืนกับซ่อมสีส่วนที่เสียหาย รายการนี้ซ่อมทางขวามือของรถ ความจริงรถพลิกคว่ำทางด้านซ้ายมือได้รับความเสียหายเฉพาะทางด้านซ้ายมือ รายการซ่อมสีทางด้านขวามือจำนวน 2,500 บาท ขอให้ตัดออกไป เอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 8 บรรทัดสุดท้ายเป็นการซ่อมคานใต้กระบะด้านขวามือราคา 800 บาท ไม่ได้เสียหายจากทางด้านซ้ายเป็นทางขวามือขอให้ตัดออกไป เอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 8 รายการที่ 6 นับจากข้างล่างขึ้นไป เป็นการซ่อมทำสีลูกรั้วโครงเหล็กทางขวามือค่าซ่อมสีจำนวน 3,500 บาท ขอให้คิดราคาเพียงครึ่งหนึ่งคือจำนวน 1,750 บาทเท่านั้น ตามเอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 6 รายการที่ 4 นับจากข้างบน เป็นยางรองแท่นเครื่องทั้งซ้ายและขวา ควรจะเป็นข้างขวาเพราะถูกชนข้างหน้าขวา ทางด้านซ้ายมือไม่มีภาพถ่ายขณะซ่อมมาแสดง ขอให้ตัดยางรองท่านเครื่องทางด้านซ้ายออกไป

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เป็นรถบรรทุกชนิด 6 ล้อ ขณะเกิดเหตุบรรทุกมะพร้าวเต็มคันรถ เมื่อได้ชนกันกับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ ทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เสียหลักพลิกตะแคงไปทางด้านซ้ายมือตกไปข้างทาง รถได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 (มีจำนวน 56 แผ่น) ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมที่อู่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภ. การช่าง ตามใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.4 (มีจำนวน 9 แผ่น) รถได้รับความเสียหายต้องว่าจ้างรถยกลากไป

ซ่อม 2 ช่วง จากที่เกิดเหตุไปสถานีตำรวจ จำนวน 2,250 บาท ตามเอกสารหมาย ส.5 จากสถานีตำรวจไปอู่ซ่อมจำนวน 5,200 บาท ตามเอกสารหมาย ส.6 ซื้ออะไหล่จากร้าน ม. ตามเอกสารหมาย ส.7 และ ส.8 การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทมีภาพถ่ายความเสียหายของรถได้เป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่ารถได้รับความเสียหายมาก ผู้เสนอข้อพิพาทมีรายละเอียดในการซ่อมซึ่งผู้ซ่อมรถให้รายละเอียดไว้ในใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.4 ซึ่งมีรายละเอียดในการซ่อมจำนวนมาก มีหลักฐานการว่าจ้างรถยกลากจากที่เกิดเหตุไปสถานีตำรวจจำนวน 2,250 บาท ตามเอกสารหมาย ส.5 ลากจากสถานีตำรวจไปอู่ซ่อมรพจำนวน 5,200 บาท ตามเอกสารหมาย ส.6 มีเอกสารการซื้ออะไหล่จากร้าน ม. ตามเอกสารหมาย ส. 7 และ ส.8 เอกสารเหล่านี้ทำขึ้นให้รายละเอียดมากพอสมควร ทำขึ้นจากหลายฝ่าย มีผู้เกี่ยวข้องหลายคน ไม่มีเหตุที่จะกล่าวไม่จริงหรือเอาเปรียบคู่กรณีแต่อย่างใด การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักน่าเชื่อว่าเป็นความจริง ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีโดยให้ความเห็นว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถ้าดูตามเอกสารหมาย ส.4 ในแผ่นที่ 8 รายการที่ 2 นับจากข้างล่างขึ้นมาและเมื่อดูจากภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 ภาพที่ 42 เปรียบเทียบกันแล้ว เป็นการซ่อมเก็บตกแต่งสีของรถให้กลมกลืนกับซ่อมสีส่วนที่เสียหาย รายการนี้เป็นการซ่อมสีทางด้านขวามือของรถ ความจริงรถพลิกคว่ำทางด้านซ้ายมือได้รับความเสียหายเฉพาะทางด้านซ้ายมือเท่านั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวแก้ว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้พลิกคว่ำไปทางซ้ายมืออย่างแรง ความเสียหายต่อเนื่องไปทางขวามือได้คู่กรณีกล่าวแก้ว่าเอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 8 บรรทัดสุดท้ายเป็นการซ่อมคานใต้กระบะด้านขวามือซึ่งไม่ได้รับความเสียหาย และตามเอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 8 รายการที่ 6 นับจากข้างล่างขึ้นไป เป็นการซ่อมทำสีรูปรั้วโครงเหล็กทางขวามือ คู่กรณีขอตัดออกครึ่งหนึ่งยอมชำระให้เพียงจำนวน 1,750 บาท ตามเอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 6 รายการที่ 4 นับจากข้างบน เป็นยางรองแท่นเครื่องทั้งซ้ายและขวา คู่กรณียอมให้แต่เฉพาะทางด้านขวามือ เพราะถูกชนข้างหน้าขวา ทางด้านซ้ายไม่มีภาพถ่ายการซ่อมมาแสดงขอให้ตัดออกไป เห็นว่าการนำสืบของคู่กรณีเป็นเพียงความเห็นว่ารถที่ซ่อมสีและเปลี่ยนอะไหล่ทางด้านขวามือนั้นไม่น่าจะได้รับความเสียหายจากเหตุที่เกิดขึ้นเพราะรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้พลิกตะแคงคว่ำไปทางซ้ายมือ ในข้อนี้คู่กรณีกล่าวแก้ไว้แล้วว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้เป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่ ขณะเกิดเหตุบรรทุกมะพร้าวเต็มคันรถเมื่อพลิกคว่ำไปทางด้านซ้ายมือการพลิกคว่ำโดยแรงทำให้ความเสียหายต่อเนื่องไปทางขวามือ เห็นว่าการซ่อมรถทางด้านขวามือในบางส่วนตามที่คู่กรณีกล่าวแก้นั้นเป็นเรื่องต่อเนื่องและเป็นเรื่องเล็กน้อยซึ่งเห็นว่าความเสียหายอาจเกิดขึ้นได้จากการที่รถพลิกคว่ำไปโดยแรงทำให้ความเสียหายต่อเนื่องไปทางขวามือได้ดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวแก้ การนำสืบของคู่กรณีมีน้ำหนักน้อยไม่อาจหักล้างการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้ เชื่อว่าความเสียหายเป็นไปตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง สำหรับในเรื่องค่ารักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทขอมาจำนวน 200 บาทนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทหาได้กล่าวอ้างในคำเสนอข้อพิพาทว่าคู่กรณีได้รับประกันภัยไว้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 หรือไม่และผู้เสนอข้อพิพาทหาได้นำสืบถึงในเรื่องค่ารักษาพยาบาลแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าคู่กรณีรับประกันภัยรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างไว้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 จึงไม่บังคับในเรื่องค่ารักษาพยาบาลให้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอ คงบังคับให้แต่เฉพาะความเสียหายในการซ่อมรถโดยหักเงินค่ารักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บจำนวน 200 บาทต่อไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 205,837 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือนับตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 2,791 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6337/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6452/2549

วันที่ 28 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 21.00 นาฬิกา นาย ป. ได้จอดรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ริมถนนพระราม 3 ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาทางด้านสะพานแขวนด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังและใช้ความเร็วสูงเป็นเหตุให้ชนรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายหลายรายการตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 3 และ 4 ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมเรียกค่าใช้จ่ายไป 9,345 บาท จึงได้เข้ารับช่วงสิทธิทวงถามให้คู่กรณีชดใช้ คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 9,345 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 6.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 22 กันยายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่ารถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไม่ได้ก่อเหตุละเมิด ส่วนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยผู้ขับประมาทจอดรถไว้ไม่ชิดขอบทาง และไม่ให้สัญญาณไฟเป็นเหตุให้รถเกิดชนกันคู่กรณีไม่ต้องรับผิด ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้นำรถเข้าซ่อมและยังไม่ได้ชำระค่าซ่อมจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องให้คู่กรณีรับผิดทั้งค่าซ่อมสูงเกินความจริง ความจริงไม่ควรเกิน 5,000 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. เหตุรถชนกันเกิดจากการขับรถโดยประมาทของฝ่ายคู่กรณีหรือไม่
2. ค่าเสียหายมีเพียงใด
3. ผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารับช่วงสิทธิแล้วหรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2546 เวลา 21.00 นาฬิกา นาย ป. ได้จอดรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ที่ริมถนนพระราม 3 ได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาจากทางด้านสะพานแขวนมุ่งหน้าสะพานกรุงเทพด้วยความเร็วสูงเฉี่ยวชนท้ายรถนาย ป. ทางด้านขวาเสียหายแล้วหลบหนีไป นาย ป.ไปแจ้งความตามรายงานประจำวัน หมาย ส.1 แห้ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาททราบพร้อมแจ้งทะเบียนรถคันชนไว้หมาย ส.2 พนักงานผู้เสนอข้อพิพาททำรายงานแจ้งผู้จัดการตามรายงานหมาย ส.3 นาย ป.นำรถไปจัดซ่อมที่อู่ อ. จำกัด ตกลงค่าแรง 3,900 บาท ส่วนค่าอะไหล่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้จัดซื้อรวมทั้งค่าภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงิน 5,445.87 บาท ใบเสร็จรับเงินหมาย ส.5 ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระค่าแรงและค่าอะไหล่แล้วครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2547

คู่กรณีนำสืบว่า รถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยไม่ได้ก่อเหตุละเมิดครั้งนี้ ผู้ขับรถผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งความไว้ฝ่ายเดียว พนักงานสอบสวนไม่ได้ไปที่เกิดเหตุและไม่มีการสอบสวน ค่าซ่อมรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไม่เกิน 5,000 บาท

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ตามประเด็นข้อ 1. ที่ว่ารถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยเฉี่ยวชนรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยโดยประมาทหรือไม่ ปัญหานี้ผู้เสนอข้อพิพาทมีรายงานประจำวันหมาย ส.1 ที่พนักงานสอบสวนบันทึกคำแจ้งความของนาย ป.ผู้ขับรถไว้ว่า ได้จอดรถหมายเลขทะเบียน 9ฉ-9084 กรุงเทพมหานคร ไว้บริเวณถนนพระราม 3 ได้มีรถยนต์บรรทุก 6 ล้อ หมายเลขทะเบียน 74-3613 กรุงเทพมหานคร วิ่งจากสะพานแขวนมุ่งหน้าสะพานกรุงเทพเฉี่ยวชนรถนาย ป.บริเวณกระจกมองข้างด้านขวาได้รับความเสียหาย ดังนี้ เห็นว่า นาย ป.ไปแจ้งความเวลา 22.40 นาฬิกา หลังเกิดเหตุเพียง 1 ชั่วโมงเศษ ซึ่งได้ความขณะรถถูกชน นาย ป.ยังอยู่ในรถ เชื่อว่ามองเห็นรถคันเฉี่ยวชนได้ถนัดว่า รถคันชนเป็นรถบรรทุก 6 ล้อ หมายเลขทะเบียน 74-3613 กรุงเทพมหานคร จริง จึงไปแจ้งว่ายืนยันเช่นนั้นไว้ ส่วนรถคันเฉี่ยวชนขับโดยประมาทหรือไม่ นาย ป. แจ้งว่ารถได้แล่นจากสะพานแขวนมาและเข้ามาเฉี่ยวชนรถนาย ป.เสียหาย เช่นนี้ เห็นได้ว่าผู้ขับรถคันคู่กรณีรับประกันภัยขับรถโดยปราศจากความระมัดระวังชนรถนาย ป. ขณะจอดอยู่ ถือได้ว่าเป็นการขับรถโดยประมาทจริง

ส่วนประเด็นข้อ 2 เกี่ยวกับค่าเสียหายผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า กระจกมองข้างเสียหายทั้งชุด กับสติกเกอร์บังโคลนหน้าขวาเสียหายตามเอกสารหมาย ส.5 คู่กรณีไม่สืบแก้ไขจึงเชื่อได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบและได้ความต่อมาว่า นาย ป.นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท อ. จำกัด เสียค่าแรงกับค่าอะไหล่รวมเป็นเงิน 9,345 บาทถ้วน ตามคำเสนอข้อพิพาท แต่ในจำนวนนี้มีค่าภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้เสนอข้อพิพาทเสียไปเป็นเงิน 356.27 บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทขอคืนจากทางการได้ จึงไม่เป็นค่าเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกเอาจากคู่กรณีอีกให้หักออกเหลือค่าเสียหาย 8,989 บาท

สำหรับประเด็นข้อ 3 ที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยแล้วหรือไม่ ปรากฏว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่าซ่อมไปเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2547 แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่าซ่อมไปเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2547 แต่ไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้เมื่อใด จึงคิดดอกเบี้ยให้นับตั้งแต่วันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 8,989 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 ตุลาคม 2548 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6679/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6510/2549

วันที่ 29 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทว่าเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปง-1247 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 80-2844 มหาสารคาม เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2547 เวลาประมาณ 08.00 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนมิตรภาพ ถึงที่เกิดเหตุบริเวณหน้าโรงปูน พี.ที.ไอ. หมู่ที่ 5 ตำบลทับกวาง อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็งสูง หยุดรถไม่ทัน พุ่งชนท้ายรถคันหมายเลขทะเบียน บน-2216 อุบลราชธานี จากแรงชนท้ายดังกล่าวทำให้รถคันหมายเลขทะเบียน บน-2216 อุบลราชธานี กระเด็นไปชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้อย่างแรง ทำให้รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้กระเด็นไปชนท้ายรถคันหมายเลขทะเบียน 81-4619 ชัยภูมิ ที่อยู่ด้านหน้า ทำให้รถได้รับความเสียหายทั้งส่วนท้ายและส่วนหน้า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียค่าซ่อมไปจำนวน 97,500 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายในการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกิน จำนวน 40,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถจึงยังไม่รับช่วงสิทธิที่จะเรียกเอาจากคู่กรณีได้ ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถเรียกภาษีมูลค่าเพิ่มเอาจากคู่กรณีได้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไร และรับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกความเสียหายและบันทึกถ้อยคำผู้ขับรถไว้ตามเอกสารหมาย ส.2 และ ส.3 นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท ย. จำกัด ตามใบเสนอราคาและใบสั่งซื้ออะไหล่ตามเอกสารหมาย ส.4 ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสารหมาย ส.5 ได้ถ่ายภาพรถขณะซ่อมไว้ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.6

คู่กรณีนำสืบว่าเมื่อดูภาพถ่ายความเสียหายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้แล้วเห็นว่า ตามใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.4 เรื่องอะไหล่รายการที่ 20 คือ ผ้าบุหลังคารถซึ่งเรียกมาจำนวน 5,800 บาท ราคาจริงจำนวน 1,960 บาทเท่านั้น ซึ่งจะยังคงลดราคาลงมากกว่านี้อีก ส่วนค่าแรงตามเอกสารหมาย ส.4 รายการที่ 2 ถึงรายการที่ 5 และรายการที่ 23 ที่ 24 ที่ 26 เป็นความเสียหายที่อยู่ด้านหน้าของรถ ไม่ใช่ความเสียหายในรายพิพาทเพราะรถถูกชนท้าย เอกสารรายการที่ 9-12 เป็นความเสียหายส่วนหน้าของรถซึ่งไม่ใช่เสียหายจากรายพิพาทเพราะรถถูกชนท้ายโดยปกติผู้เสนอข้อพิพาทจะต้องควบคุมราคาโดยแสดงไว้ให้เห็นว่าได้ต่อรองราคาลดลงในรายการใดบ้างหรือไม่ ไม่ปรากฏว่ามีการควบคุม เอกสารหมาย ค.1 ได้ถ่ายสำเนามาจากเอกสารหมาย ส.4 และเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีได้ทำเครื่องหมายปีกกาไว้ด้วยหมึกสีน้ำเงินเพื่อแสดงว่ารายการเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับรายพิพาทเพราะรถถูกชนทางด้านท้ายรถเท่านั้น เอกสารหมาย ค.2 เป็นภาพถ่ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ ซึ่งส่วนหน้าของรถไม่ได้รับความเสียหาย

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ส.1 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกความเสียหายและบันทึกถ้อยคำผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ปรากฏตามเอกสารหมาย ส.2 และ ส.3 นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท ย. จำกัด ตามใบเสนอราคาและใบสั่งซ่อมตามเอกสารหมาย ส.4 คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้ในข้อนี้ว่าตามเอกสารหมาย ส.4 เรื่องค่าอะไหล่ในรายการที่ 20 คือ ผ้าบุหลังคารถซึ่งเรียกมาจำนวน 5,800 บาท ราคาซื้อขายจริงเพียงจำนวน 1,960 บาท ซึ่งราคาดังกล่าวลดลงได้อีก สำหรับค่าแรงซ่อมรถตามเอกสารหมาย ส.4 ในรายการที่ 2 ถึงที่ 5 ที่ 23 ที่ 24 ที่ 26 เป็นความเสียหายที่อยู่ด้านหน้าของรถไม่ได้รับความเสียหายจากรายพิพาทเพราะรถรายพิพาทถูกชนท้าย เอกสารหมาย ส.4 แผ่นที่ 2 รายการที่ 9-12 เป็นความเสียหายส่วนหน้าของรถซึ่งไม่ได้รับความเสียหายจากรายพิพาทเพราะรถถูกชนทางด้านท้าย การซ่อมรถโดยปกติทางบริษัทต้องควบคุมราคาโดยแสดงไว้ให้เห็นว่าได้ต่อรองราคารถลดลงไปแล้วในรายการใดบ้าง ปรากฏว่าในรายพิพาทนี้ไม่มีการควบคุมไว้ ตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ค.2 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ แสดงให้เห็นว่าด้านหน้าของรถไม่ได้รับความเสียหาย การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทมีภาพถ่ายแสดงความเสียหายของรถซึ่งมีจำนวนหลายภาพ เมื่อรื้อรถออกซ่อมมีความเสียหายจำนวนมากพอสมควร ผู้ซ่อมรถได้ให้รายละเอียดในใบเสนอราคาและใบสั่งซื้อซึ่งแสดงรายละเอียดรายการอะไหล่และรายการค่าแรงไว้ตามเอกสารหมาย ส.4 รายละเอียดในการซ่อมรถมีจำนวนมากตามเอกสารดังกล่าวนี้เป็นการซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ เอกสารภาพถ่ายและเอกสารใบเสนอราคาทำขึ้นจากฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทและจากฝ่ายผู้ซ่อมรถ มี

ผู้เกี่ยวข้องในการถ่ายภาพและในการตรวจสอบรายละเอียดของความเสียหายหลายคนด้วยกัน ไม่ปรากฏว่าผู้เกี่ยวข้องเหล่านั้นจะกล่าวไม่จริงหรือกล่าวเพื่อที่จะให้เกิดความเสียหายแก่คู่กรณีแต่อย่างใด การนำสืบโดยมีเอกสารหลักฐานประกอบให้รายละเอียดพอสมควร จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อว่าเป็นความจริง ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีเป็นเพียงความเห็นว่าความเสียหายของรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกชนด้านท้าย ความเสียหายจะอยู่ทางด้านท้ายของรถ ส่วนด้านหน้าหรือด้านหัวของรถไม่ได้รับความเสียหายเพราะไม่ได้ถูกชน แต่คู่กรณีหาได้นำสืบให้ชัดเจนว่าความเสียหายในรายการต่างๆ ตามที่ผู้ซ่อมได้ระบุไว้นั้น ไม่ใช่ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้จากการถูกชนท้ายรถดังที่ปรากฏในรายพิพาทนี้ ถ้าดูจากภาพถ่ายความเสียหายของรถซึ่งมีความเสียหายจำนวนมากพอสมควรและดูจากรายการซ่อมซึ่งมีรายละเอียดในการซ่อมทั้งค่าอะไหล่และค่าแรงมากพอสมควรเช่นเดียวกัน การแยกรายละเอียดแต่ละรายการของคู่กรณีและให้ความเห็นว่าเป็นความเสียหายด้านหน้าไม่เกี่ยวกับความเสียหายด้านหลังที่ถูกชน ไม่ชัดเจนพอว่าความเสียหายด้านหน้าไม่อาจเกิดขึ้นได้ดังที่คู่กรณีให้ความเห็นไว้ ความเสียหายเกี่ยวเนื่องเมื่อรื้อรถออกซ่อมอาจจะถูกกระทบและถูกเหวี่ยงไปยังอะไหล่บางตัวมูลค่าเพิ่มออกแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทติดใจเรียกร้องเพียงจำนวน 91,121 บาท สำหรับข้ออ้างของผู้เสนอข้อพิพาทว่าได้ทวงถามให้คู่กรณีชำระเงินจำนวนดังกล่าวแล้วโดยทวงถามไปเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2548 เมื่อคู่กรณีไม่ชำระเงินให้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาททวงถาม ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมเรียกร้องเอาดอกเบี้ยได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 91,121 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามเอาจากคู่กรณีแล้ว คือ นับตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม 2548 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาทกับให้คู่กรณีชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับจากวันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 770/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6512/2549

วันที่ 27 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บจ-7317 อุตรดิตถ์ คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 72-4198 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 เวลาประมาณ 15.00 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนเพชรบุรีถึงที่เกิดเหตุบริเวณแยกราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับตามหลังไปโดยประมาท ไม่เว้นระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทันเมื่อจำเป็นต้องหยุดเป็นเหตุให้ชนท้ายรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 44,642.78 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาท ทำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้สูงเกินความเป็นจริง ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกภาษีมูลค่าเพิ่มเอาจากคู่กรณี ผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจเรียกดอกเบี้ยเอาจากคู่กรณีนับจากวันละเมิดได้ ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถจึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิที่จะเรียกร้องเอาจากคู่กรณีได้ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณากำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงไร และผู้เสนอข้อพิพาทรับช่วงสิทธิแล้วหรือยัง

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายตามที่เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกความเสียหายในขณะรับแจ้งเหตุไว้ตามเอกสาร ส.1 บริษัท ซ. จำกัด ได้บันทึกความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.2 เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้บันทึกแจ้งความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.3 และ ส.4 ได้ถ่ายภาพความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.5

นำรถไปซ่อมที่อู่ ป. ตามเอกสาร ส.6 ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสาร ส.7, 8 ได้มีการซ่อมเกียร์รถด้วยเนื่องจากทางผู้ซ่อมแจ้งมาว่า เมื่อรถถูกชนได้ใส่เกียร์เดินหน้าไว้ไม่ได้ใส่เกียร์ว่างจึงได้รับความเสียหายขณะถูกชน ตัวล็อคในเฟืองเกียร์เสีย เมื่อถูกชนจะกระชากอย่างแรง ทำให้แหวนรองเกียร์เสียหายไม่สามารถเปลี่ยนตามความเร็วอัตราปกติได้ เอกสาร ส.5 มีภาพถ่ายแสดงถึงแหวนเสียหาย เอกสาร ส.9 เป็นถ้อยคำที่ผู้ขับรถได้ให้ไว้แสดงว่ารถถูกชนในขณะใส่เกียร์เดินหน้ารถไว้ แหวนนี้โดยปกติทนทานไม่มีสึกหรอไม่มีโอกาสเสีย นอกจากจะถูกกระแทนอย่างแรง รถคันนี้นำไปซ่อมห้างมีส่วนลดให้ร้อยละ 20 และเมื่อหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกให้แล้วด้วย คงติดใจเรียกร้องเอาจากคู่กรณีเพียงจำนวน 40,732.22 บาทเท่านั้น

คู่กรณีนำสืบว่า เมื่อได้ดูเอกสาร ส.6 แผ่นที่สองรายการที่ 2 คือชุดซ่อมเกียร์ออโตเมติก ราคา 33,600 บาท เกียร์ไม่น่าจะเสียและไม่น่าจะได้รับความเสียหายต่อเนื่องด้วย จากลักษณะการเกิดเหตุรถชนท้ายรถเสียหายซ่อมท้ายรถเพียงประมาณ 6,000 บาท ตามเอกสาร ส.6 ลักษณะชนเช่นนี้ไม่เกี่ยวเนื่องถึงเกียร์ ซึ่งเกียร์เสียเฉพาะเกียร์ 5 และ 6 ขณะถูกชนน่าจะเข้าเกียร์ 1 หรือ 2 ไว้เท่านั้น ถ้าเสียหายจริงก็น่าจะเสียหายที่เกียร์ 1 หรือ 2 ไม่น่าจะเสียหายไปถึงเกียร์ 5 และ 6

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่ามีการแจ้งความเสียหายเพิ่มเติมตามเอกสาร ส.4 ซึ่งระบุว่าแหวนรองเกียร์หลุดตรวจสอบเกียร์ออโตเมติกเนื่องจากความเสียหายต่อเนื่องจากเหตุที่ถูกชนท้าย ผู้เสนอข้อพิพาทมีภาพถ่ายขณะซ่อมความเสียหายของรถตามเอกสาร ส.5 คู่กรณีนำสืบกล่าวแก้รถซ่อมเกียร์ออโตเมติกจำนวน 33,600 บาท ไม่น่าจะเสีย ไม่น่าจะเป็นความเสียหายต่อเนื่องด้วย คู่กรณีดูลักษณะจากการเกิดเหตุรถถูกชนท้ายรถเสียหายไม่มาก ลักษณะชนเช่นนี้ไม่เกี่ยวเนื่องถึงเกียร์ และถ้าเกี่ยวเนื่องเกียร์ 1 หรือ 2 น่าจะได้รับความเสียหายเพราะใส่เกียร์เดินหน้าไว้ไม่น่าจะเสียหายไปถึงเกียร์ 5 และ 6 เห็นว่าการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทว่าเดิมไม่มีการบันทึกถึงความเสียหายเรื่องเกียร์รถไว้ ต่อมาภายหลังผู้ซ่อมได้แจ้งมาให้ทราบว่ามีเกียร์รถได้รับความเสียหายด้วย เจ้าหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสอบที่จังหวัดพิษณุโลก ได้ความจากช่างเทคนิคผู้ซ่อมว่ารถจอดใส่เกียร์เดินหน้าไว้ไม่ใช่เกียร์จอดและไม่ใช่เกียร์ว่าง เกียร์จึงเสียขณะถูกชน ตัวล็อคในเฟืองเกียร์เสีย โดยเกียร์จะไม่เปลี่ยนไปตามอัตโนมัติ เหตุที่ถูกชนอย่างแรงทำให้แหวนรองเกียร์เสียไม่สามารถเปลี่ยนเกียร์ได้ตามความเร็วและตามอัตราเร่งปกติของรถ ตามเอกสาร ส.5 มีภาพถ่ายที่ 7 ได้แสดงถึงแหวนเกียร์เสียหาย การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทมีเหตุผลในการที่ไม่บันทึกในเรื่องเฟืองเกียร์ไว้ตั้งแต่ต้น มีเหตุผลในการที่ผู้ซ่อมพบเห็นในความเสียหายและให้ความเห็นว่าจำเป็นจะต้องเปลี่ยนเนื่องจากเกียร์ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนไปตามความเร็วตามอัตราเร่งปกติของรถได้ ผู้เสนอข้อพิพาทมีภาพถ่ายแสดงถึงแหวนเกียร์เสียให้ปรากฏ การนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักน่าเชื่อว่าเป็นความจริง ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีเป็นเพียงความเห็นว่ารถถูกชนทางด้านท้ายไม่แรงนักไม่น่าจะเสียหายต่อเนื่องไปจนถึงเฟืองเกียร์ด้วย และการถูกชนท้ายรถในขณะที่ชะลอความเร็วของรถและใส่เกียร์เดินหน้าไว้ เกียร์ 1 หรือ 2 เท่านั้นน่าจะเสียหาย ไม่น่าจะเสียหายไปถึงเกียร์ 5 และ 6 ความเห็นของเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีดังกล่าวเป็นการกล่าวแก้ที่ไม่ตรงกันกับความเห็นของผู้ซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งอ้างว่าเมื่อรถถูกกระแทกอย่างแรงทำให้แหวนรองเกียร์เสียหายเกียร์ไม่สามารถจะเปลี่ยนเกียร์อัตโนมัติไปตามความเร็วและไปตามอัตราเร่งตามปกติของรถได้

ไม่ใช่เกียร์ได้รับความเสียหายไปตามความเห็นของเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีว่าถ้ารถเข้าเกียร์เดินหน้าเมื่อรถถูกชนเกียร์ 1 และ 2 เท่านั้นน่าจะเสียหาย ไม่น่าจะเสียหายไปถึงเกียร์ 5 และ 6 เป็นการกล่าวแก้คนละเรื่องกันกับเรื่องแหวนรองเกียร์ถูกกระแทกทำให้เกียร์ไม่สามารถเปลี่ยนไปตามความเร็วและไปตามอัตราเร่งตามปกติของรถได้ เนื่องจากแหวนรองเกียร์เสียหาย ไม่ใช่เกียร์ 1 และ 2 น่าจะเสียหายตามที่เจ้าหน้าที่ของคู่กรณีให้ความเห็นได้ การนำสืบของคู่กรณีมีเหตุผลน้อยไม่อาจหักล้างการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้ เชื่อการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทว่าความเสียหายเป็นไปตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้าง ผู้เสนอข้อพิพาทยอมหักส่วนลดค่าแรงซ่อมรถให้และยอมหักภาษีมูลค่าเพิ่มให้ คงติดใจเรียกร้องเอาจากคู่กรณีจำนวน 40,732.22 บาท เท่านั้น สำหรับในเรื่องดอกเบี้ยที่คู่กรณีกล่าวแก้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจเรียกเอาจากคู่กรณีได้นับจากวันละเมิด จะต้องเรียกเอาจากวันทวงถาม ไม่ปรากฏจากการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทว่าทวงถามวันใด เห็นควรบังคับในเรื่องดอกเบี้ยให้นับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ได้ความดังนี้ เห็นว่าข้อพิพาทย่อมเรียกร้องเอาจากคู่กรณีได้ตามขอ

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 40,732.22 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาทกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำชี้ขาดเป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 7736/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6549/2549

วันที่ 30 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ป. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์ เรียกค่าสินไหมทดแทน

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2546 เวลา 20.30 นาฬิกา ขณะนาย ก. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน วฮ-2453 กรุงเทพมหานคร ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาจอดไว้ที่ซอยประดู่ 1 ถนนตก ได้มีผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 2ช-4568 กรุงเทพมหานคร คันคู่กรณีรับประกันภัยขับรถโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังเฉี่ยวชนรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยทางด้านข้างขวาเสียหายหลายรายการตามเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทหมายเลข 3 ผู้เสนอข้อพิพาทได้จัดซ่อมรถเสียค่าใช้จ่ายไป 15,515 บาท จึงได้เข้ารับช่วงสิทธิทวงถามให้คู่กรณีชดใช้ คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 15,515 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 27 กรกฎาคม 2547 จนกว่าจะเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุมิได้เกิดจากความประมาทของผู้ขับรถคันคู่กรณี แต่เกิดจากความประมาทของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเองทั้งค่าซ่อมรถก็สูงเกินความเสียหายที่แท้จริง ความจริงไม่เกิน 540 บาท และไม่ต้องจ่ายค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้จ่ายค่าซ่อมจึงไม่ได้รับช่วงสิทธิมาเรียกร้องจากคู่กรณี

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. เหตุรถเฉี่ยวชนกันเกิดจากความประมาทของฝ่ายใด
2. ความเสียหายมีเพียงใด และคู่กรณีต้องใช้ค่าภาษีมูลค่าเพิ่มหรือไม่
3. ผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารับช่วงสิทธิแล้วหรือไม่

ทางพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2546 เวลา 20.30 นาฬิกา นาย ก. ได้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน วฮ-2453 กรุงเทพมหานคร ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาจอดที่ซอยประดู่ 1 ถนนตก ขณะยังนั่งอยู่ในรถได้มีผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 2ช-4568 กรุงเทพมหานคร ขับมาโดยประมาทเฉี่ยวชนรถนาย ก. ได้จอดด้านขวาแล้วหลบหนีไป แต่มีผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ผ่านมาได้พบนาย ก. ขับตามรถคันชนไปจนทันกันและได้หยุดรถเจรจาค่าเสียหาย ผู้ขับรับเป็นฝ่ายผิดจะเรียกประกันภัยมา นาย ก. จึงกลับไปรองรถที่จอดไว้ปรากฏว่า ผู้ขับรถคันชนได้ขับรถหนีไปแล้วโดยไม่ทำหลักฐานใดๆ ไว้ให้ นาย ก. จึงไปแจ้งความตามรายงานประจำวัน หมาย ส.1 ต่อมาได้นำรถเข้าซ่อมโดยผู้เสนอข้อพิพาทออกหลักฐานความเสียหายให้หมาย ส.2 ตกลงราคา 14,500 บาท ตามใบเสนอราคาหมาย ส.4 เมื่อรถซ่อมเสร็จผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าซ่อมให้อู่ตามสำเนาใบสั่งจ่ายหมาย ส.6

คู่กรณีนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งความฝ่ายเดียวและผู้ขับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาททำหลังเกิดเหตุ 11 วัน ที่อ้างว่ามีรถจักรยานยนต์ก็เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ การทวงถามผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีเอกสารมาแสดง ทั้งไม่มีการแจ้งเหตุให้คู่กรณีทราบตามระบุไว้ในกรมธรรม์ด้วย

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทมีคำให้การของนาง อ. ผู้รับมอบอำนาจกับคำแจ้งความมาของนาย ก. ตามรายงานประจำวันหมาย ส.1 มาสืบว่าวันเกิดเหตุเวลา 20.30 นาฬิกา นาย ก. ได้ขับรถยนต์คันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาจอดไว้ที่ซอยประดู่ 1 ถนนตก ขณะยังนั่งอยู่ในรถได้มีผู้ขับรถยนต์คันคู่กรณีรับประกันภัยมาโดยประมาทเฉี่ยวชนรถนาย ก. ทางด้านท้ายตลาดไปถึงด้านหน้าตามภาพถ่ายหมาย ส.5 แล้วหลบหนีไป พอดีมีผู้ขี่รถจักรยานยนต์ผ่านมาได้พานาย ก. ติดตามไปทันกันและเรียกให้ผู้ขับรถยนต์ชนหยุดพูดกัน ผู้ขับรถคันชนยอมรับและจะเรียกประกันภัยมา นาย ก. จึงไปเอารถที่จอดไว้แล้วกลับคืนอีก แต่ผู้ขับรถคันชนขับรถไปแล้ว นาย ก. จึงไปแจ้งความตำรวจตามรายงานประจำวันหมาย ส.1 ตามข้อเท็จจริงที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบมาเบื้องต้นเห็นว่า รถนาย ก. ถูกชนในขณะนาย ก.ยังนั่งอยู่ในรถย่อมเห็นรถคันแล่นมาชนจนสามารถจำหมายเลขทะเบียนได้ ซึ่งนาย ก. ให้ถ้อยคำยืนยันไว้เป็นที่แน่นอนทั้งในรายงานประจำวันหมาย ส.1 และบันทึกถ้อยคำหมาย ส.3 เชื่อได้ว่ารถคันเฉี่ยวชนรถนาย ก. เป็นรถคันหมายเลขทะเบียน 2ช-4568 กรุงเทพมหานครจริง ที่คู่กรณีนำสืบว่า นาย ก. แจ้งความตามเอกสารหมาย ส.1 เพียงฝ่ายเดียวกับบันทึกถ้อยคำตามเอกสาร ส.3 ก็ทำหลังเกิดเหตุถึง 11 วัน เป็นการให้ประโยชน์ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนั้น เห็นว่าถ้อยำนาย ก. ที่แจ้งความตามเอกสาร ส.1 ซึ่งแจ้งในวันเกิดเหตุก็มีความสำคัญตรงกับเอกสาร ส.3 ไม่ถือว่าเป็นการให้ประโยชน์ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแต่อย่างใด คำพยานคู่กรณีหามีน้ำหนักหักล้างพยานผู้เสนอข้อพิพาทไม่

ส่วนประเด็นค่าเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทมีเอกสารแสดงรายการความเสียหาย หมาย ส.2 และรายการประเมินราคาค่าซ่อมเป็นค่าแรง 14,500 บาท ไม่รวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามเอกสารหมาย ส.4 และ ส.6 ตรงกับที่นาย ก. ให้การว่ารถถูกชนตั้งแต่ท้ายรถตลอดมาจนถึงหน้ารถตามภาพถ่ายหมาย ส.5 ที่นาย ก. พยานคู่กรณีให้การว่า สีดำที่ติดอยู่ข้างรถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเป็นสีของรถคันถูกชนไม่ใช่สีรถคันอื่นนั้น เห็นว่า ตามภาพถ่ายหมาย ส.5 รถที่นาย ก. ใช้ไม่ใช่รถสีดำ ฉะนั้นสีที่ติดจึงเป็นสีของรถคันอื่นซึ่งอาจเป็นรถคันชนได้และที่นาย ก. ให้การว่า รถอาจ

ถูกชน 2 ครั้งๆ หนึ่งเป็นทางอาจติดกันไปข้างตัวรถตามภาพ ส.5 ภาพที่ 2 อีกครั้งหนึ่งเป็นรอยครูดถลอกที่กันชนตามภาพที่ 4 นั้น เห็นว่าคำให้การของนาย ก. เพียงเป็นข้อสันนิษฐานเพราะความจริงอาจถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของรถคันชนเฉี่ยวมากกว่าชน จึงเชื่อว่ารถคันผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายต้องเสียค่าซ่อมไม่รวมค่าภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงินค่าแรง 14,500 บาท แต่ค่าแรงนี้เมื่อซ่อมห้างต้องลด 20 เปอร์เซ็นต์เหลือ 11,600 บาท

สำหรับประเด็นข้อ 3 ที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระค่าซ่อมแล้วหรือไม่ ข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทมีใบรับจ่ายหมาย ส.6 มาแสดง เชื่อว่าได้ชำระค่าซ่อมให้บริษัทผู้ซ่อมแล้ว จึงเข้ารับช่วงสิทธิผู้เอาประกันภัยเรียกร้องให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันทวงถามวันที่ 14 มิถุนายน 2547 ตามหนังสือตอบรับหมาย ส.8

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงชี้ขาดให้คู่กรณีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 11,600 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 14 มิถุนายน 2547 จนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ให้คู่กรณีชำระภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับสำเนาคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 7423/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6709/2549

วันที่ 12 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท น. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาท ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 81-2478 สุรินทร์ ต่อมาเปลี่ยนเป็นทะเบียน 81-4940 บุรีรัมย์ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์บรรทุกพ่วงคันหมายเลขทะเบียน ประกันภัยมาตามถนนภายในโรงงานทีพีไอ ขณะขับถึงบริเวณลานจอดรถได้ปลดเบรกมือปล่อยให้รถไหลมาชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุคู่กรณียอมรับผิดได้ออกหนังสือยอมรับผิดให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไว้ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทจัดซ่อมรถเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 40,762 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวจากคู่กรณีขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ราคาซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยสูง โดยค่าแรงและอะไหล่บางชิ้นไม่ควรเปลี่ยน บางชิ้นชำรุดจากการใช้งาน คาดว่าซ่อมได้ในราคา 15,000 บาท และผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงยังไม่ได้รับช่วงสิทธิ

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า

1. รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใด
2. ผู้เสนอข้อพิพาทชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้วหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนางสาว พ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ก่อนเกิดเหตุรถทั้งสองฝ่ายจอดรถรับปูนซีเมนต์โดยรถฝ่ายคู่กรณีจอดอยู่ด้านหน้า แล้วรถฝ่ายคู่กรณีได้ไหลมาชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท เมื่อพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของคู่กรณีออกตรวจสอบได้ทำหนังสือยอมรับผิดให้โดยระบุความเสียหายไว้ตามเอกสาร ส.1 ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่สี ท. อู่เสนอค่าแรงและอะไหล่

มาตามเอกสาร ส.2 และตกลงค่าแรงกันเป็นเงิน 11,588.79 บาท เป็นราคาหักภาษีแล้วตามเอกสาร ส.3 ส่วนค่าอะไหล่เป็นเงิน 29,174 บาท เป็นราคาหักภาษีแล้วตามเอกสาร ส.4 ขณะซ่อมมีการถ่ายภาพไว้ตามภาพถ่าย ส.5

คู่กรณีมีนาย ส. พนักงานประเมินราคาค่าซ่อมรถของคู่กรณีมาสืบว่า หัวเก๋งของรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นรุ่นปี 1993 หรือปี 2536 แต่ไม่เกินปี 1997 เกิดเหตุปี 2546 ตามภาพถ่าย ค.1 รถทั้งสองฝ่ายมีลักษณะตรงกันโดยมีเลขตัวถังรุ่นเดียวกันคือ FN-527 M ตามกรมธรรม์ ค.2 จึงเป็นรถ 10 ปีแล้ว ควรใช้อะไหล่ตามสภาพการใช้งาน แต่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเป็นรุ่นปี 2002 หรือปี 2545 ได้สั่งซื้ออะไหล่เป็นของแท้ทั้งหมดตามเอกสาร ส.4แผ่นที่ 4 เมื่อใช้อะไหล่มาเปลี่ยนกลับใช้ของเทียมใต้หวันดังจะเห็นได้ตามภาพถ่ายขณะซ่อม ส.5 แผ่นที่ 7 ภาพที่ 2 และ 3 แผงหน้าเป็นเหล็กสีดำซึ่งเป็นของเทียม หากเป็นของแท้จะเป็นสีเทา ส่วนภาพที่ 3 กล่องกระดาษใส่แผงหน้าก็เป็นของใต้หวันแต่แผงหน้านี้จะเป็นการเปลี่ยนหรือซ่อมก็ไม่แน่ใจเพราะภาพที่ 8 มีการขัดสีพื้นออก จึงน่าจะเปลี่ยนเป็นของเทียมใต้หวันซึ่งมีราคา 1,800 บาท เมื่ออะไหล่เป็นของเทียมจะมีราคาทั้งหมด 7,200 บาท สำหรับค่าแรงประตูหน้าซ้ายและขวาไม่เสียหายเนื่องจากรถฝ่ายคู่กรณีถอยหลังมาชนตรงบริเวณหน้าตรงกลาง ค่าแรงต้องตัดออกด้านละ 1,945 บาท

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อ 1 ที่ว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยเสียหายเพียงใดนั้น จากทางนำสืบของคู่กรณีซึ่งมีนาย ส. พนักงานประเมินราคาค่าซ่อมรถมาให้การ ได้โต้แย้งค่าแรง 2 รายการกับค่าอะไหล่ทั้งหมด สำหรับค่าแรงนั้นอ้างว่าประตูหน้าขวาและซ้ายไม่เสียหายต้องหักค่าแรงออกด้านละ 1,945 บาท เห็นว่า เมื่อปรากฏตามบันทึกยอมรับผิดเอกสาร ส.1 นอกจากผู้ขับฝ่ายคู่กรณีจะยอมรับผิดแล้วยังระบุความเสียหายเบื้องต้นไว้ 5 รายการ ได้แก่กันชนหน้าบุบ-งอ กระจังหน้าแตก แผนหน้าบุบ-ดุ้ง กระจกบังลมหน้าแตก +ฟิล์มและที่ปัดน้ำฝนงอ โดยเฉพาะรถฝ่ายคู่กรณีเป็นรถบรรทุก พ่วงมีน้ำหนักมาก การที่รถฝ่ายคู่กรณีไหลมาชนด้านหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจนชิ้นส่วนด้านหน้าดังกล่าวมาถึงกับบุบดุ้ง งอและแตกจึงต้องไหลมาชนแรง จึงเป็นไปได้ที่จะทำให้ชิ้นส่วนด้านหน้าที่ถูกชนบุบเข้ามาดันประตูทั้งซ้ายและขวาบุบหรือขบกับขอบประตูได้ ดังนั้น การซ่อมประตูหน้าด้านซ้ายและขวาจึงเป็นการซ่อมความเสียหายต่อเนื่องของอุบัติเหตุนี้ จึงหาหักค่าซ่อมออกตามที่คู่กรณีโต้แย้งได้ไม่ ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้รับฟังไม่ขึ้น สำหรับรายการอะไหล่ที่โต้แย้งทั้งหมดนั้น ประการแรกอ้างว่าหัวรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นของรุ่น 1993 หรือปี 2536 แต่ไม่เกินปี 1997 เกิดเหตุเรื่องนี้ปี 2546 และตามภาพถ่าย ค.1 รถทั้งสองฝ่ายมีลักษณะตรงกันโดยเลขตัวถังรุ่นเดียวกันคือ FN-527M ตามกรมธรรม์ ค.2 จึงเป็นรถ 10 ปีแล้ว ควรใช้อะไหล่ตามสภาพการใช้งาน แต่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเป็นรถรุ่น 2002 หรือปี 2545 จึงได้สั่งซื้ออะไหล่ของแท้ทั้งหมดตามเอกสาร ส.4 แผ่นที่ 4 เห็นว่าการดูรุ่นของรถจะต้องดูตามกรมธรรม์เป็นหลัก แม้เลขตัวถังของรถทั้งสองฝ่ายจะระบุเลขตัวถังเป็นรุ่นเหมือนกันแต่รุ่นปีอาจต่างกันได้ เมื่อกรมธรรม์ของคู่กรณีระบุรุ่นปี 1997 หรือปี 2540 ขณะที่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทตามกรมธรรม์ท้ายคำเสนอข้อพิพาทระบุรุ่นปี 2002 หรือปี 2545 จึงต้องเป็นไปตามกรมธรรม์กล่าวคือ รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นรถรุ่นปี 2545 จึงเป็นรถใช้แล้ว 1 ปี หาใช่เป็นรถ 10 ปี ตามที่คู่กรณีกล่าวอ้างไม่ เมื่อเป็นรถใช้ 1 ปี ก็เกิดเหตุก็ควรจะให้เปลี่ยนอะไหล่แท้ได้ ดังนี้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทสั่งซื้ออะไหล่แท้ทั้งหมดเหมาะสมแล้ว ดังนี้ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

อีกเช่นกัน ส่วนข้อโต้แย้งเรื่องอะไหล่ประการที่สองนั้นได้อ้างว่า ผู้เสนอข้อพิพาทจัดซื้ออะไหล่ของแท้ตามเอกสาร ส.4 แผ่นที่ 4 แต่เมื่อนำมาเปลี่ยนกลับใช้ของเทียมใต้หวันแทนโดยอ้างภาพขณะซ่อมภาพถ่าย ส.5 แผ่นที่ 7 ภาพที่ 2 และ 3 มาประกอบ ว่าแผงหน้าเป็นเหล็กสีดำซึ่งเป็นของเทียม หากเป็นของแท้จะสีเทาและกล่องกระดาษใส่แผงหน้าก็เป็นของใต้หวัน แต่ภาพที่ 8 มีการขัดสีแผงหน้ายังสงสัยว่าซ่อมหรือเปลี่ยน แต่เข้าใจว่าเปลี่ยนเป็นของเทียม เห็นว่า เมื่อดูภาพถ่ายที่คู่กรณีอ้างตามภาพที่ 2 ว่ามีสีออกดำๆ แต่ไม่อาจแยกได้ชัดว่าเป็นสีดำหรือสีเทาเพราะตามภาพถ่ายมีสีใกล้เคียงกัน ส่วนกล่องที่ใช้ใส่แผงหน้าที่อยู่ด้านหลังแผงหน้าพยานก็ไม่อธิบายว่ากล่องของแท้เป็นอย่างไร และกล่องของเทียมเป็นอย่างใดเพื่อจะให้เปรียบเทียบกันได้ การอ้างลอยๆ ว่าเป็นกล่องใส่ของเทียมจึงเป็นการอ้างลอยๆ หารับฟังได้ไม่ ดังนี้ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน เมื่อฟังได้ข้างต้นว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นรถใช้ 1 ปี การที่ผู้เสนอข้อพิพาทใช้อะไหล่แท้มาเปลี่ยนจึงเหมาะสมแล้ว เมื่อไม่มีข้อโต้แย้งเรื่องราคากัน ดังนี้คู่กรณีจึงต้องรับผิดค่าซ่อมตามคำเสนอข้อพิพาทซึ่งมีจำนวน 40,762 บาท ที่ถือว่าเป็นค่าเสียหายครั้งนี้พร้อมดอกเบี้ย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้คู่กรณีชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 40,762 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 15 ธันวาคม 2548) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ